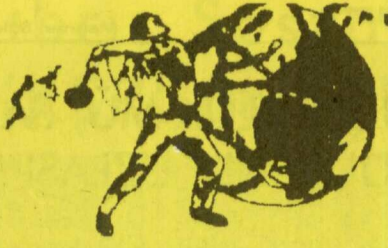

Kıbrıs'ta

Sosyalist GERÇEK

Siyasi Gazete

ARALIK 2002, Yıl 6 Sayı: 85 - Fiyatı: 500,000 TL (KDV dahil) - İngiltere: 50p.

TC'ye REHİNE

OLMAYA SON...

CTP ve TKP; halk iradesini yansıtmayan meclisi derhal terkedin.

Halkın iradesi
BMBP'dir.

Denктаş ve kukla hükümet
halkı temsil edemez.

BAŞYAZI

UMUT TACİRLİĞİNE SON

Beklenen an geldi çatı ve Kopenhag'dan da bir uzlaşma çıkmadı. Belli ki emperyalist güçler arasında gerekli dengeler kurulamadı.

Gelinen nokta KSG'nin tezlerini bir kez daha doğrulamaktadır.

Kıbrıs Türk halkı, bugünkü Kopenhag uzlaşmazlığından sonra moralman bozulmuş, ancak aynı zamanda da bilenmiştir. Öfkelidir.

Halkın umutsuzluğunun en önemli nedeni Kıbrıs Türk 'sol'unun halkımızın, çok uluslu Kıbrıs halkının, gerçek sınıfsal çıkarları üzerinde yükselen kendi bağımsız siyasi çizgisini oluşturamamasıdır. Bu sol on yıllardır, Denктаş'a sorunu çözmesi için cesaret vermek, ve çağrı yapmaktan, BM, ABD ve AB'den medet ummaktan öteye gidememiştir.

Yıllardır ilginç bir dramın peşinde sürükleniyoruz. Ulusal sağ sözde ABD ve AB emperyalizmine karşı, "bir karış toprak vermeyiz" çığırkanlığı yaparak aslında emperyalist güçlerin elinde sünnetçi usturası görevini aksatmadan yerine getirmektedir. Emperyalist güçlerin denetimi dışında bir gelişme olması halinde, anti-emperyalist tavır maskesi altında sağcı faşist güçler, halk güçlerini bastırmak ve terrorize etmek üzere yedekte bekletilmektedirler.

Ulusal "sol" ise ABD ve AB emperyalistlerinin tezgahladıkları planlara kurtuluş olarak sınıldılar. Hedef "çözüm ve AB" diyerek emperyalist çözüm planlarına çanak tuttular. Kuşkusuz bu yaklaşım emperyalist güçleri rahatsız etmiyor. Çünkü solun çığırkanlığını yaptığı siyasi çizgi emperyalizmin ortaya koyduğu bir çizgi!

Kıscası emperyalist güçler için çifte kaymaklı kadayıf!

Win-win durumu dedikleri bu olsa gerek! Hangi yaklaşım öne çıkarsa çıksın, her durumda da emperyalizm kazanıyor.

Halbuki bizim için de win-win durumu yaratacak politik bir çizgi mümkündür. Bu çizgi Kıbrıs halkının gerçek

çıkarlarını temsil eden bağımsız bir çizgidir. Bu çizgi anti-emperyalist birleşik cephe (aebc) hükümeti ve sosyalizm çizgisidir.

Kıbrıs halkının böylesi bir çizgi etrafında birleşmesi, içte ve dışta yaratacağı uluslararası dayanışma ve sosyalizm hedefi, ya bu çizginin başarı sağlanması sonucuna ulaşacak ya da başarısızlık halinde bile emperyalist güçler üzerinde oluşturacağı kitle baskısı nedeniyle en azından Kıbrıs'ta bir burjuva barışı sağlayacaktır. Üstelik Kıbrıs halkının çıkarlarını daha fazla gözetilen bir barış! Bu da bizim win-win durumumuz olacaktır.

Ne yazık ki KSG dışında hiçbir sol grup veya örgüt böyle bir bağımsız politika ortaya koymadı. Bu nedenle bu gün henüz halkımızın hem de kendilerinin yaşamakta oldukları hayal kırıklığından öncelikle sorumludurlar.

Gelinen noktada aebc politikamızın doğru ve haklı bir politika olduğu hiçbir tereddüde yer bırakmayacak kadar netleşmiştir. Halkımızın bağımsız çizgisini oluşturma kararlılığını ortaya koyma zamanı artık gelmiştir. Kuzey Kıbrıs'ın devrimci sol muhalefeti bu momenti doğru yakalayarak kitle desteğini sağlama fırsatını kaçırmamalıdır.

Son güne kadar halkımıza "uyandırdığımızda bol yıldızlı mavi bayraklar göreceksiniz direklerde" (Ş. Levent, Afrika, 12/12/02) umutlarını ekenler de artık sorunu yaratanların, emperyalist güçlerin, Sorunu çözemeyeceklerini, emperyalist ABD boyunduruğunun alternatifinin emperyalist AB boyunduruğu olmadığını teslim etmeye başladılar.

"Kıbrıslı'ların, kendilerine dıştan çizilen kadere karşı, ciddi bir mücadeleyi, henüz kabul etmek gibi bir niyette görülmediklerini" eleştiriyorlar (Arif Hasan Tahsin-Afrika, 13/12/02).

"bu rezil işgale karşı, bu rehineliğe ve esirliğe karşı siz de sesinizi yükseltin artık. Herşeyi ABD'den, BM'den, AB'den beklemeyin. Barışı tırnaklarımızla söke söke kazanın" (Ş. Levent-Afrika, 15/12/02) demeye başladılar.

Artık emperyalistler arasında Kıbrıs için atılan yazı turada halkımızın tek ümidi olarak paranın dik oturması seçeneğinin olanaksız olduğu iyice açığa çıkmıştır. Bu para dik gelmeyecek!

Gerçekten de barışı tırnaklarımızla söke söke bizim kazanmamızdan başka çaremiz yoktur. Ama bu nasıl gerçekleşecektir?

Kıbrıs halkının ciddi bir mücadeleyi kabul etme niyetinin olmadığı doğru bir gözlem değildir.

Bu halk her çağrıya cevap verdi. 18 Temmuz, 2000'de meydanları doldurdu. 27 Kasım 2002'de meydanları doldurdu. Hatta 13 Aralık 2002 günü, Kopenhag'da pazarlıklar sürerken yapılan son dakika çağrısına bile, hiç bir ön hazırlık yapılmadığı halde, sel oldu ve binlercesi ile katıldı. Halk daha ne yapsın?

Ciddi bir mücadeleye girişmeye niyeti olmayanlar aslında Kıbrıs halkı değil, yıllardır BM ve AB'nin dümen suyunda bu halka doğruları söylemeyenler, halkı sahte umutlarla oyalayanlar, muhalefeti koltukları içinde salonlardan yürütenlerdir. Halk mücadeleye hazırdır. Ama bugüne dek 'önder'lik taslayanlara güvenini yitirmiştir. Tereddütü bundandır.

Biz KSG olarak barışı tırnaklarımızla kazanmanın yöntemini ve programını ortaya koyduk: emperyalizme karşı halk güçlerinin cephesi.

İçte ve dışta tüm anti-emperyalist güçlerin ulusal ve uluslararası birleşik gücü.

Stratejimiz: anti-emperyalist birleşik cephe hükümeti!

Artık yeter, umut tacirliğine son!

Ne BM, ne ABD, ne AB Kıbrıs halkının dertlerine derman olamaz!

Yaşasın anti-emperyalist bağımsızlık mücadelemiz!

Yaşasın emperyalist birleşik cephe hükümeti!

HALKIMIZA ÇAĞRI

13 Aralık 2002, Cuma günü, Bu Memleket Bizim Platformu (BMBP), Kıbrıs Türk halkına aşağıdaki çağrını yaptı.

HALKIMIZA ÇAĞRI

Bu Memleket Bizim Platformu olarak Kıbrıs Türk Halkına

Sesleniyoruz:

Tarihi bir sürecin sonuna geldik.

Ya barış içinde yaşayacağız.

Ya yok olacağız.

Gün susma, sinme günü değildir.

Gün çözüm ve barışı talep etme günüdür.

Yeter Artık!

Bu halk artık siyasi rehine olmayacaktır!

Denktaş'ın ve rejimin oyuncağı olmayacaktır!

Kıbrıs Türk Halkı görev!

Bugün saat 14.00'den itibaren tüm halkımızı

Lefkoşa, Kuşulu Park'ta toplanmaya çağırıyoruz.

Bugün siz konuşacaksınız.

Bugün gur sesinizi yükselteceksiniz.

BU MEMLEKET BİZİM PLATFOR-

MU (a)

KTÖS Genel Başkanı
Erdoğan Sorakin

Bu çağrı 12-13 Aralıkta Kopenhag'da Kıbrıs sorunuyla ilgili olarak devam eden görüşmelerden gelen olumsuz haberler üzerine yapılmıştır. Binlerce Kıbrıslı Türk bu çağrıya uyarak Kuşulu Park'ta toplanıp Denktaş'ın kendilerini senelerdir TC'nin eline rehine bırakmış olmasını protesto ettiler.

"Denktaş istifa" sloganlarıyla kızgınlıklarını dile getirdiler.

Ertesi gün toplanan BMBP ise Denktaş'ın ve TC'nin barış sürecine katkı koymasını eleştirmiş ve birlik, beraberlik çağrısı yapmıştır.

14 Aralık 02

Halkımıza ve Dünya Kamuoyuna;

Kıbrıs Türk halkının ülkemizde arzuladığı çözüm ve barış süreci Denktaş ve TC derin devleti tarafından berhava edilmiştir.

Kıbrıs'ı bölme ve TC'ye ilhak etme yemini etmiş Denktaş, bu yemine sadık kalarak Kıbrıs Türk halkına ve Türkiye halkına ihanet

etmiştir.

Bu Memleket Bizim Platformu'nun yıllardır vurguladığı, denktaş'ın ve temsil ettiği güçlerin halkımızı temsil etmediği gerçeği bir kes daha gün gibi ortaya çıkmıştır.

Yılgınlığa yer yok!

Bir avuç beslemeye ve temsilcisine geçit yok!

Kıbrıs Türk halkı bu güne kadar çok bedeller ödedi. Barış ve anlaşma için yeni bedeller ödemeye hazırdır.

Halkımız yılgınlığa düşmeyecektir!

Tüm barış güçlerini Bu Memleket Bizim yapma mücadelesine katkı koymaya çağırıyoruz.

Gün birlik ve birlikte mücadele günüdür!

Önümüzde 28 şubat fırsatı devam ediyor. Bu süreci de berhava edici adımlara asla izin vermeyeceğiz.

Gelecek bizimdir!

Kıbrıs Türk'ü sahipsiz değildir!

Bu Memleket Bizim Platformu (a)

Mehmet Süleymanoğlu

Murat Kanatlı ve Siyasetin ABC'si...

YBH Gençlik'in Ekim Gençlik, DDK, ve KSP Gençlik ile ilişkilerini kopardığı haberini almış bulunmaktayız.

Yoldaşların ortaya koyduğu fikirler silsilesi, yoldaşların partileri tarafından siyaset konusunda eğitilmemelerinin açık ispatıdır.

KSG bundan yıllar öncesinden, birlikte çalışma konusundaki prensiplerini belirlemiştir. Bunlar sol kesimde bilinen prensiplerdir.

Bu prensipler temelinde, Ö. Özgür yoldaşla, YBH üyesi olduğu dönemde bir polemik yürütülmüş, yoldaştan kendi fikirlerine karşı, KSG prensiplerini ortaya koyan

görüşlere karşı herhangi bir cevap gelmemiştir.

Ö. Özgür, ve YBH'nin süregelen birlik çalışması önerilerine karşı bizim ortaya koyduğumuz görüşler kısaca şunlardır.

KSG, YBH, TKP, CTP, Avrupa-Afrika, ve BKP ayrı ayrı partiler ve guruplar, yayın organlarıdır. Bu ayrılık gökten düşmemektedir. Ayrıntı siyasi ayrılıktır. Siyaset ayrılığı sınıflı toplumlarda ya ayrı sınıfların siyasetlerini temsil eden parti-örgüt-yayınlar arası ayrılığı, ya da emekçi kesimlerin örgütlerinde burjuva etkisi nedeniyle işçi sınıfı örgütlerinin onlardan ayrılığını temsil eder. Bu ayrılıklar var olduğu müddetçe bunları yok göstermek yararlı değil, zararlı bir prensiptir. Proletaryanın bağımsız siyasetinin burjuva denizinde eritilmesine yol açar.

Bu meyanda biz KSG olarak var olan farklılıkların büyütmemesi önerisini yararlı değil, zararlı bir öneri olarak görüyoruz. Tabii ki farklılıklar her şart altında ve her zaman ortaya konulmalıdır denilemez. Şartlara bağlıdır. Ama prensip bu farklılıkların üstünü örtmek değil, tam tersine, bu farklılıkları iyice berraklaştırarak, bu farklılıkların ardında yatan sınıfsal zıtlıkları açığa çıkarmaktır.

Dolayısıyla KSG farklılıkların üstünü örtmeyi, diğer partileri eleştirmeyi red eden bir birliktelik önerisini kabullemeyiz. Bu hak ve görevinden taviz vermez.

Ayrıca, eğer farklılıkların üstüne gitmiyelim diyenler ettikleri laflarda o kadar samimi ve ciddi iseler, bu farklılıkların üstüne gitmeyi önlemek için gayet basit bir önerimiz vardır. KSG siyaseti ile olan farklılıklarını ortaya koymayın, KSG siyasetini savunun, farklılık kalmaz, üstüne gidilmez, ve birliktelik oluşturulur.

Fakat bizim bu önerimize ne Ö. Özgür, ne de diğer yoldaşlardan bir cevap geldi. Çünkü farklılıkların üstüne gidilmemesini önerenler siyasetin kendi görüşleri uyarınca yapılmasını istemektedirler. Yani farklılıklar onlara uyararak giderilecek.

Olmaz. İlkeli adam ilkesine sadık kalır, ve de farklılıkların üstünü örtmek için bir öneri yapar. Asgari müştereklerde birlik türü, yine onların siyaseti

üzerinde bir birlik önerisi değil. Siyasette birlik, bir

ülkenin içinde bulunduğu şartlarda elzem olan siyasi

sonuçlar ne ise, onları elde etmek temelinde oluşturulmalıdır. Yoksa o birlik sonuç alıcı olmaz ve de o elde edilmesi elzem olan sonuçları elde edinceye kadar da dayanmaz. Bunlar siyasetin abc'si. Tabii ki çeşitli birlik türleri var. KSG'nin siyasi pratiği KSG'nin bu çeşitli tür birlikleri hayata geçirdiğinin ispatıdır da.

YBH gençlikten yoldaşlar kendilerinin bir yığın sebebler göstererek ilan ettikleri ilişki kesme, ve diğer 7 gençlik örgütünü de bizimle ilişkiyi kesmeye çağırarak yazıları ile bu yazının bağının ne olduğunu merak edeceklerdir. Eminiz. Çünkü yoldaşlar siyasi tavır konusunda prensipli gitmemektedirler. Daha doğrusu onların prensipleri kendi çıkarlarını ilkesiz, bir oraya bir buraya sallanan bir siyasal çizgi çerçevesinde korumaktan ibarettir.

Bu yazının yoldaşların tavır ve yazılarıyla ilişkileri de şundan ibarettir: Siyasette belli ilkeler belirlenir ve onlara uyulursa herşey kolaylıkla

anlaşılır. Ve de ilkeler zafer getirici şeylerdir. Halbuki siyasette ilke sahibi olunmaz ise, daha doğrusu bir o yana bir bu yana sallanmak, ve bununla bağıntılı olarak rakiplerin siyasetleri yerine şu veya bu hoşta gitmeyen tavır, söz, ve de diyelim yanlış iş temel alınırsa, sonuç da alınmaz.

Eğer birlik YBH için temel bir prensip olsa idi, uğruna çok şeylere katlanılacak ve de süreç içerisinde YBH'nin etkinliğini geliştirecek-yani Kıbrıs halkını zafere götürecektir-bir siyaset olarak ele alınsaydı, onlar birliği bu kadar hafife almaz, birliğe bu kadar açıktan savaş açmazlardı. YBH siyaseti birliğe dayanmaz. YBH siyaseti Kıbrıs sorununa burjuva-empyralist dünya düzeni içinde çözüm bulmaya dayanır. İşte bu nedendir ki tüm bu çözüm türüne kilitlenmiş yoldaşlarımız, bu çözüm türünü reddeden, bunun elde edilemezliğinden ve gericiliğinden hareket eden KSG siyasetine karşı çok büyük bir düşmanlık gütmektedirler. Bu düşmanlık onların burjuva siyasetinden, burjuva etkilere açık siyasi yapılanmalarından dolayısıdır.

Birlik bizim için elde edilmesi, Kıbrıs sorununun işçi sınıfımız ve halkımız tarafından çözülmesi için elzem bir siyasettir. Anti-empyralist birleşik cephe hükümetini, anti-empyralist cepheyi elde etmek için elzem bir siyasettir. Biz çok saldırılar ve haksız suçlamalarla karşılaştık. Ama birliğe asla zarar

vermedik. Birliği yok etmek için değil, yaşatmak ve geliştirmek için elimizden geleni yaptık. Taviz üstüne taviz verdik. İlkelerimizi, siyasetimizi savunma hakkımızdan taviz vermedik ama. Vermeyiz de. Birlik isteyenler kendi siyasetlerine, ve birlik konusundaki ilkelerine geri dönsünler. Birlik deyip birliği bölenler ise pratikte herkes tarafından ama er veya geç görülecek ve de bilineceklerdir.

Hani derler ya: "korkunun ecele faydası yoktur".

Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK, EKİM Gençlik.

Çağrı

Mehmet Süleymanoğlu

GÜÇSÜZLÜK MÜ, SAFLIK MI, DÜZENLE UZLAŞI MI?

10 aralık 2002 tarihli yerel basında BMBP nin basın açıklaması yer aldı. Bu basın açıklamasının altını çizdiği 3 temel nokta göze çarptı.

Birincisi; Denktaş'ın bu güne kadar savundukları ve siyaseti, Kıbrıs Türk halkının beklentilerine cevap vermiyor. Bu nedenle Denktaş Kıbrıs Türk halkını temsil etmiyor.

İkincisi; Türkiye yetkilileri "Tarih verin , Kıbrıs sorunu hemen çözülsün" derken, Denktaş ve rejim yanlıları "bu plan tuzaklarla dolu" demektedir. BMBP bu yaklaşımı da siyasi ikiyezlülük olarak gördüğünü ve "Kıbrıs Türkleri'nin siyasi rehine" olarak kullanılmasına şiddetle karşı olduğunu ortaya koydu.

Üçüncü olgu ise; UHH ve derin devletin organize ettiği mitingün halkımızın görüş ve düşüncelerini yansıtamayacağı vurgusu.

Peki sayın dostlar. Bu vurguları yıllardır BMBP içinde her platformda ortaya koyanlara karşı neden tavır almıştınız? Neden yıllardır "Sn. Denktaş git ve çöz" diyordunuz. Bahsettiğiniz bu derin devlet , nereden besleniyor? Köyleri gezip halka yalan, yanlış bilgiler veren askeri makamlar hangi güçler?

Türkiye bizi "siyasi rehine " olarak tutuyorsa, sizin hiç mi sözünüz yok?

En nihayet Denktaş'tan, derin devlet organizasyonlarından, TC'nin rehine muamelelerinden sizler de bıkmışsanız öneriniz ne? "BMBP'yi ete kemiğe büründürelim. Kıbrıs Türk Halkını temsil etsin" dediğimizde konuşulmadığımız bir süreç yaşadık.

Neyse, büyük patronların, masanın baş köşesinde oturup, pastanın kaymağını yediklerini görme zamanı geldi. Başta emperyalistler olmak üzere, Türkiye, Yunanistan ve Denktaş'la Klerides'in "Kıbrıs Halkı" diye bir kaygıları hiç olmadı, olmayacak. Anladığımız kadarıyla "BMBP'yi oluşturanların var. Peki sözün en hafifinden "kaygılısanız" ne yapacaksınız?

Bu filimin 12 Aralıkta önemli bir evreden geçeceği kesin. Ama filmin 12 Aralık sonrası da var. İşte 12 Aralık sonrası için karşı güçler UHH'yı kurup sahneye sürdü. Bizimse BMBP'miz vardı. Komaya soktunuz. Şimdi öldürüp, gömelim mi? Yoksa diriltelim mi?

Unutmayın ki bu küçük coğrafyada güçlerimiz o kadar cılız ki, tüm demokrasi ve barış güçlerinin dayanışması ve ortak örgütlenmesi olmazsa olmazdır.

Yakın geçmişte olanları bizler yıllardır hep BMBP de gündeme getirdik. Şimdi ise bu önerilenlerin tarihsel gerekliliği kapağa dayandı. Açın kulaklarınızı ve sizler için de derin devlet neler planlıyor duyunuz.

BMBP'yi oluşturan ve rejimden beslenmediğini bildiğimiz güçler; Artık söyleyin. Bugüne kadar neden sindiniz, neden 3 maymunları oynadınız?

Ve bu tavrınız halkımıza nelere mal oldu? Şimdi muhasebe yapıp ileri gitme zamanıdır.

Kıbrıs Sosyalist Partisi (KSP)'den Haberler.

Kıbrıs Sosyalist Partisi (KSP)'den Haberler.

26 Kasım 2002 tarihinde işçileri başkanlığına müracaatının ardından bir basın toplantısıyla kurulduğunu ilan eden Kıbrıs Sosyalist Partisi 29 Kasım 2002 Cuma gecesi KTÖS lokalinde bir kokteyl düzenledi. Sol çevreden davetlilerle, KSP üye ve sempatizanlarının katıldığı kokteyde konu her yerde olduğu gibi Kıbrıs sorunuydu. Bol tartışmalı geçen gece gençlerin birlikte okudukları devrimci şarkılarla tamamlandı.

KSG-Londra Bürosu'nun KSP kuruluşunu kutlama mesajını da yayınlıyoruz.

Değerli Yoldaşlar,
Dünya işçi sınıfının Kıbrıs'taki partisi KSP'nin kuruluşunu coşkuyla selamlıyoruz.

Kıbrıs işçi sınıfı 1950'lerden beri kendi partisinin yokluğunun acısını çekmiştir. Kıbrıs işçi ve emekçileri milli temelde bölünerek katledilmiştir. KSP'nin Kıbrıs işçi ve emekçilerini örgütleyerek onların her türlü haklarını Bilimsel Sosyalizm ruhuyla savunacağınıza olan inancımızı bir kez daha vurgulamak istiyoruz.

Kıbrıs'ta katliamlara son vermenin yolu işçi ve emekçilerin milliyet temelinde değil sınıfsal temelde örgütlenmesi gerektiği bilinciyle hareket ettiğinizden kuşumuz yoktur. Ancak böyle bir örgütlenme ve mücadele ruhuyla ve de Dünya işçileri ile dayanışma içinde aday emperyalist zincirden koparabilir, milli nefret yerine sınıfsal kardeşliği sağlayabiliriz.

Ya emperyalizmin milliyetçilik, kan ve gözyaşı safları ya da işçi ve emekçilerin kardeşlik safları.

Ya bir avuç azınlık olan emperyalizmin çoğunluğa empoze ettiği açlık ve sefalet safları ya da çoğunluğun sınıfsız toplum, refah ve bolluk için mücadele safları.

Bunun orta yolu yoktur!
Herkes saflarını belirlesin!
İşçilerin zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyleri yoktur. Kazanacakları koskoca bir dünya vardır.

Yaşasın Kıbrıs Sosyalist Partisi!
Yaşasın Kıbrıs Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti!
Yaşasın Proleter Enternasyonalizm!
Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK - Londra Bürosu

Alamino Köyünde Kıbrıs'lı Türk Kayıplar İçin Başlatılan Kazılar Tamamlandı

Alamino Köyünde Kıbrıs'lı Türk Kayıplar İçin Başlatılan Kazılar Tamamlandı

Lefkoşa, 6 Aralık (KHA)-Larnaka Kazasına bağlı Alamino köyü yakınlarında 20 Temmuz 1974 tarihinde Milli Muhafız Ordusu birlikleriyle Kıbrıs'lı Türkler arasında yer alan çatışmalarda yaşamlarını yitiren Kıbrıs'lı Türklerin gömüldükleri sanılan bölgede dün başlanan kazılar tamamlandı.

Kayıp Kişiler Komitesinin başkanı Nikos Teodosiu, Kıbrıs Haber Ajansına verdiği açıklamada, söz konusu

kazıların memnuniyet verici olduğunu ifade ederek bu kazıların Kıbrıs Türklere gen bankası kurularak kayıp yakınlarının akıbetinin saptanmasına katkıda bulunmaları için bir fırsat oluşturduğunu söyledi.

Nikos Teodosiu, kayıp kişilerin yakınları olarak kendilerinin, ulusal kimliğine bakılmaksızın, tüm kayıpların akıbetinin saptanmasına katkıda bulunacak her girişimi memnuniyetle karşıladıklarını, Kıbrıs Rum Kayıp Kişilerin Yakınları olarak Türkiye ve Denktaş rejiminin de Kıbrıs'lı Rum kayıplar için benzer girişimlerde bulunmalarını talep ettiklerini söyledi.

Gancelli

evren MANER

"Euro-American" emperyalizminin gölgesinde

Annan BM Genel Sekreteri...
O görevde kendi kişisel görüşlerini kullanamaz...

Gideceği ülkeye hangi uçakla gidecek onu bile seçemez...

Herşey yukardan gelir...
Kıbrıs planı da, Irak savaşı da, Afganistan'a müdahale de...

Kimdir BM?
Amerika, İngiltere, Fransa, Rusya ve Çin...

Size sorsalar, bu ülkelerden hangisini barış getirmesi için seçersiniz, diye...

İlk yapacağınız ekonomilerine mi bakma olur du yoksa demokratik yapılarına mı?

Yoksa bağımsız olmayı mı tercih ederdiniz?

Bu yolda kavga mı verirdiniz?
Bütün bağımsız bir Kıbrıs olarak yaşamayı yani...

***
Durup bu ülkelerin hepsinin teker teker tarihini anlatmaya gerek yok...

Dünyanın egemen güçleri bunlar...
Dünyanın paylaşılmasında baş rolü çekenler...

Soru şu!
Neden bize barış getirsinler ki?

Gelin soruyu içe çevirip her iki tarafın da durumuna bir bakalım...

***
74 CIA cuntasının ardından Türkiye müdahale yapar ve adayı ikiye bölerek Amerikan ve İngiliz emperyalizminin planlarını uygulayarak emperyalistlerden kocaman bir afferim alır...

Adanın kuzeyinde Türkiye paralelinde bir düzen kurulur...

Bir düzen ki, sonsuza dek yaşayacağı yüksek sesle bağırılır!

Burada alınacak birşey yok...
Her diktatör kendi sisteminin sonsuza dek yaşayacağını sanır...

İşçi ve köylü diktatörlüğüne dayanmayan ya da dayanıp da Marksizm Leninizm haricinde her yöntemle kurulan sistemler tarih önünde yıkılmaya mecburdur...

***
Kuzeyde eğitimden tutun da iş yerlerine kadar bizlere öğretilen ilk şey nedir?

Türk olmak...
Başka?
Rumlar kötüdür...

Başka?
"Anavatan" Türkiye!
Daha çokları...

***
Bizim halkımız büyük bir sis perdesinin arkasında hep gerçeklerden uzak yaşad...

Sistem gücünü de bu perdeden aldı...
Derin devletten tutun da, özel harp dairesine kadar hepsi içimizde...

İnsan her zaman bütün pisliklerini kimse görmeyeceği yere saklar...

Mafyasından tutun, katillere kadar, Banka hırsızlarına kadar...

***
Peki güney Kıbrıs?
Kliridis halka her konuştuğunda, bütün göçmenlerin evlerine döneceğini söyledi...

Kıbrıs'ın yeniden bir bütün olacağını...
Eğitim sistemi ve de medya aracılığı ile de onlara Yunan ve de hiristiyan oldukları öğretildi...

Orta okula giden bir çocuk Kıbrıs'lı Türk nedir bilmez...

Sadece Türk kötüdür, onu bilir...
Yani Kıbrıs'ın kuzeyinde Kıbrıs'lı Türklerin yaşadığını bilmez...

Sadece Türk askerinin gelip oraları işgal ettiğini bilir...

Kıbrıs Cumhuriyetinin bağımsız olduğu söylenir ama Yunan bayrakları her yerdedir...

Sebebi de Beşparmak dağlarında Denktaş'ın bayrağının olması olarak açıklanır...

Hep Türkiye'nin 74 işgalini bilir gençler, ama kimse Yunan askerinin 74'de darbe yaptığını ve de Türk askerini açıkça davet ettiğini bilmez...

Yunan askerinin 74 Türk askeri gelirken kaçtığını değil, aksine kahramanca savaştığını bilir...

***
Halkı uyutan bu iki lider ve sistem benim gözümde ayndır...

İkisinin de farkı yoktur...
Aksine güçlerini birbirlerinden almaktadırlar...

İkisinde benim için şövenist ve de gericidir...

İki toplumun liderleri de benim gözümde yalancılardır...

Neden mi?
***
Tam tamına yirmi sekiz yıl halktan uzak ve de irak yerlerde konuşular görüştüler...

Hiç de kendilerine yabancı gelmeyen, evleri sayılan New York'da bizi sardılar...
Tam 28 sene konuştular...

Ama her ikisi de halklarına yalan söyledi...

Yukarda yazdığım yalanları söyledi...
Ve bize gerçekleri, ne görüştüklarini söylemediler...

***
Yıllar sonra bunlar çıkıp da halka doğruları söylerlerse...

Bu sistemin kaymağını yiyen kaç yalaka koltuğundan olur sizce?

Güneyde gerçekleşen BM planı karşıtı hareket ve bunun paralelinde kuzeyde gerçekleşen "Annan planına hayır" yürüyüşleri ve eylemlerini ben böyle değerlendiriyorum...

Yalançı liderlerin kurbanı oldu bu halk...

Bu sistem iki halkın düşmanlığı üzerine kurulmuştur...

Neden çözümü istesinler ki?
Eminim ne kadar ganimetçi ve de çıkar üzerine hiyerarşisini kurmuş cebi dolu hırsız varsa ve de sahtekar, hepsi "Plana hayır" mitinginde yürümüştür...

***
Bakın Denktaş adada iki halk var diyor...

Denktaş Amerikan esiri durumuna düşmüşseydi hiç böyle konuşmuydu!
Aklınıza hiç takılmıyor mu?

Dünyada adı yaptığı darbelerle bilinen ABD Denktaş'ı ortadan kaldırıp bu sorunu çözmeyi hiç düşünmez mi?

Düşünmüştür elbette...
İsteseydi şimdiye yapardı ama!

Bu yüzden biz bu plan işlemez diyoruz...
Buyursunlar çözsünler...

Aman biz engel olmayalım...
Ama işler böyleyken ve hatta sol partiler de bu hiyerarşinin içinde koltuk peşindeyken...

Gelin de çıkan işin içinden...
Anlaşılan Kıbrıs Sosyalist Partisine çok iş düşüyor...

Dünyadan.. Dünyadan... Dünyadan...Dünyadan...

Londra'da Sendikalar Hükümeti maaşlar konusunda tekrar uyardı

İtfaiyeciler Sendikası hükümeti, arabulucularla kendileri arasında yapılacak olan toplantılar dışında kalmaları için uyardı.

Andy Gilchrist, Fire Brigades Union (İtfaiyeciler Sendikası) genel sekreteri Cumartesi itfaiyecileri destekleme amaçlı gösteride hükümetin bu konuyla ilgili yaklaşımlarını "utanç verici ve beceriksiz" olarak nitelendirdi.

20,000'e varan göstericiler, itfaiyeciler ve sendika üyeleri Londra sokaklarına döküldü.

Göstericilerin çoğunluğunu itfaiye çalışanlarının oluşturmasına rağmen öğretmenler, toplum hizmetleri çalışanları, tren işçileri ve diğer sendikalarda kayıtlı çalışanlar da katıldı. 50 yıl önce madenlerin kapatılmasından bu

yana yapılan en büyük gösteri oldu.

Bu fırsattan yararlanan İtfaiye sendikası Genel Sekreteri Milletvekillerine itfaiyecilerle araçlar arasında girmemeleri için uyarıda bulundu. "İşbozancılar bu işe burunlarını sokmazlarsa biz aramızda anlaşırız" diye konuştu.

Cumartesi yapılması beklenen grevler ertelenmese, grevde olan itfaiyecilerin katılımıyla insan sayısını oldukça artıracaktı.

Londra'da Okullar özürlü çocukları okullara almıyor

Hükümetin İngiltere'deki okulları lig üsülü değerlendirmelere tabii tutarak buna göre yatırım yapacağını açıklamasının ardından, yüksek puan tutturma gayesiyle hareket eden okullar özürlü öğrencileri kabullenmemekte.

Okul müdür ve müdüreleri "özürlü öğrencileri alamamızın nedenleri imkan yetersizliğidir" diye açıklamalar getirdiler. Yapılan araştırmalar ise bunun tersini göstermektedir. İmkanları fazla olanlar bunu başarılı performanslarına borçlu olduklarını bildikleri için bu imkanlarını kaybetmemek için özürlü çocukları ilk red-

Trafiği felç eden göstericiler etraftaki insanlardan destek topladı.

Sendikalar Kongresi adına konuşan sözcü "İtfaiye çalışanları için hak ettiklerinden bir kuruş aşağıya anlaşmayız" dedi.

İtfaiyeciler, konuşmalarının devam etmesine rağmen, önümüzdeki Ocak, Şubat ve de Mart ayları için grev aünleri belirlenme çalışmalarını da sürdürmektedirler.

dedenler oldular. Bu kısır döngüye "Performance Related Pay" (Performansa bağlı ödenek) ismini verdiler.

Bu uygulamadan etkilenenler sadece özürlüler değildir. Fakir bölgelerdeki okullar da talep edilen performansı gerekli ödeneği alamadıkları için göstere-memektedirler. Ve gerekli performansı sağlamadılar nedeniyle de kapatılma tehlikesini yaşamaktadır. Gerekli hizmeti veremedikleri ve yeterli öğrenci yok iddiasıyla kapatılma planlarına dahil edilen bu bölgelerde özel firmalara okul yaptırılma çalışmalarının da söz konusu edilmesi çevre halkını şaşkınlık bir duruma getirmiştir.

Diğer yandan yayınlanan raporlarda 1.5 milyon Özel Eğitim İhtiyacı (special educational needs (SEN)) olan çocuk olduğu bilgilere sunuldu. Bu da tüm öğrenci sayısının beşte birini oluşturmaktadır.

Anka Kuşu

A. Savaş

A. Savaş arkadaşımızın yazısını elimizde olmayan nedenlerden dolayı yayınlamıyoruz...

İngiltere Gündemi

Arif Bektaş

İtfaiyecilerin grev yangını

09. 12. 2002 / Londra- İngiltere'de işçiler, yaşam koşullarının giderek ağırlaşmasına grevlerle karşılık veriyor. Kamu alanlarında, bir ya da iki günlük grevlerle başlayan, demiryolu işçilerinin her haftaya yaydığı 24 saatlik grevlerle devam eden ve şimdi de itfaiyecilerin 8 günlük grevleri ile gündemi oluşturan bu mücadele, Blair hükümetini zorluyor. Blair ve bakanları, greve karar veren emekçileri tehdit etmekten geri durmazken işçiler, haklarını elde etme mücadelesinde kararlılıklarını dile getiriyorlar.

1995 yılında, işten atılmaya ve esnek çalışmaya karşı 3 yıl direnen Liverpool liman işçileri ile başlayan ve günümüzde itfaiyecilerin grevleri ile devam eden süreç, İngiltere'deki işçi hareketinde, daha örgütlü ve daha kararlı bir hattın çizildiğini gösteriyor. Blair hükümetlerinden önceki 18 yıllık Muhafazakar Parti iktidarları boyunca, işçi hakları ve sendikalara yönelik saldırılar, işçi hareketini dibe vurmada önemli bir rol oynamıştı. Özellikle doğu Avrupa'da olmak üzere, dünyadaki gelişmelere bağlı olarak da gerileyen İngiliz işçisinin mücadelesi, yasal ya da yasa dışı bir şekilde alanlara kaymaya başladı. Buna son örnek olarak da itfaiyecileri verebiliriz.

Yüzde 40 oranında zam talebi ile yola çıkan itfaiyeciler, yaptıkları için de önemini belirterek, yeri geldiğinde hükümetlerin "kahraman" olarak tanımlamaları yapmalarına rağmen, ücret zammına yanaşmamasını "ikiyüzlülük" olarak niteliyorlar. Savaş, batan kurumları diriltmeye ve sermaye gruplarının iflaslarını kurtarmaya para ayırmakta tereddüt göstermeyen Blair hükümeti, itfaiyecilere geldiğinde, bütçede onlara ayıracak paranın olmadığını söylemesi, sermaye ile emekçilerin saffının daha da net olarak ortaya çıkmasını sağlıyor.

Bu durumu yakından ve açıktan hisseden itfaiye-

ciler, örgütlü bir gücün önemini de kavramış durumdadır. Birliklerini korumak için bütün çabaları sarf ediyor. Her toplantıya giderek konuşmalar yapıyor, bildirimlerini ve bültenlerini ülkenin dört bir tarafına ulaştırmaya çalışıyorlar. Başında, halk desteğini yeterince arkalarına alamayan itfaiyecileri, şimdi halkın büyük bir bölümü destekliyor. Bu destekler, sadece itfaiyecilerin haklılığına karar verenlerin verdiği bir destek değil, aynı zamanda, örgütlü ve birlik içinde hareket etmenin de sağladığı bir sonuçtur.

Bu açıdan düşünüldüğünde, her itfaiye istasyonu önünde toplanan itfaiyecilerin 24 saat grev nöbeti tutması önemli bir örgütlülüğün göstergesidir. Bir tek kişi bile dinlenmiyor. Grev demek, çalışma durumundaki yorgunluğun bir kaç katı daha artması demektir. İtfaiyeciler de bunu bilerek, çalışma saatinde grev noktasına gelip ve sokaklardan geçen herkesle konuşmaya çalışıyorlar. Halk desteği de böylelikle artıyor. Hükümetin tavrını da yakından gören emekçiler, itfaiyecilerin haklı mücadelesinin yanında olduğunu açıklıyor.

Destek veren bütün emekçiler, yıllardır ücret zammı alamamış ve giderek fakirleşmiştir. Her İngiliz emekçisi de, yaşam koşullarının ağırlaşmasını gözden geçirerek, itfaiyecilerin haklılığına karar veriyor.

Aslında emekçiler, büyük bir heyecanla itfaiyecilerin grevinin sonucunu bekliyor. Çünkü bu grev, sadece itfaiyeciler açısından önemli değil, aynı zamanda bütün emekçiler içinde ön açıcı bir işlev de görüyor. Bu grevdeki kazanımlar, diğer alanlara da yansıtılacak ve diğer alanlar da grev hazırlıklarına başlayacaklar. Öğretmenler, sağlık emekçileri, kamu çalışanları, demiryolu işçileri, havaalanı çalışanları

gibi bir çok alan da grev hazırlığında. Onlar da ücretlerinin artırılmasını istiyor. Blair ve hükümetinin, itfaiyecilerin talepleri konusundaki uzlaşmaz tutumunun nedenlerinden biri de "onlara verirsem herkes yakama yapışır" korkusudur. Bu korkuda Blair haksız da sayılmaz. Emekçiler, başta ücret olmak üzere bir çok taleple, Blair ve sermayenin yakasını bırakacağına benzemiyor. Sermaye cephesindeki telaş boşuna değil.

Geçtiğimiz ay 48 saatlik bir grevle başlayan itfaiyeciler, 8 günlük grevle devam ettiler. 8 günlük bir grev, görüşmelerin tekrar başlaması nedeniyle iptal edilirken, yine 8 günlük bir grev 16-24 Aralık tarihleri arasında yapılması planlanıyor. Hükümet yüzde 16'ya bile razı değil. Halk desteğini kırmak için, zam vermesi durumunda vergileri de yükselteceğini öne sürüyor. Buna rağmen halk desteğini sürdürüyor. İtfaiyeciler ise büyük bir coşku ve kararlılıkla grev hatında bir kişi bile fire vermeden devam ediyor.

Her istasyon önünde grev çadırları kuran itfaiyeciler, grev günlerinde 24 saat nöbet tutuyor. Soğukların başlamasından dolayı işçiler, ateşler yakarak etrafında ısınıyor. Onlar, yangınları söndürmenin eğitimini almışlar. Fakat, grev yangını çıkarmakta da oldukça uzman olduklarını söylemek yanlış olmaz. Bu yangın, sadece ısınmak için grev çadırının önünde tutuşturulan odunlardan ibaret değil, aynı zamanda yüreklerinde de bu yangını alevlendirmişler. Öyle görünüyor ki; bu yangını söndürmeye Blair hükümetinin gücü yetmeyecektir.

ANTI-EMPERYALİST BİRLEŞİK CEPHE HÜKÜMETİ PROGRAMI VE ANLAŞMA İHTİMALİ

Bir anlaşma mümkün olursa, bunun üç aşağı beş yukarı Annan Planı çerçevesinde olacağı açık. Bu planın, Türk ve Rum burjuva kesimlerinden gelen itirazlarında akıldan tutarak ele alacağımız yönleri de açık. Bunlar nelerdir?

1. Emperyalizm, Kıbrıs üzerindeki hak iddialarını, ve hakları varlığını sürdürecektir. Kıbrıs'ta emperyalizmin dayanakları, varlıklarını sürdürecektir.

İngiliz üsleri ve dinleme istasyonları olduğu gibi kalacak. İngiltere, Türkiye ve Yunanistan'ın garantörlük hakları, bu ülkelerin bundan doğan siyasi hakları, Türkiye ve Yunanistan'ın Kıbrıs'taki askeri varlıkları üç beş değişiklikle olduğu gibi kalacak. Yani bu ülkelerin Kıbrıs'ta silahlı güçlerini bulundurma ve Kıbrıs'a askeri müdahale hakları sürecek. Bu değişiklikler konusunda bilhassa Türkiye'nin hoşnutsuzlukları vardır. Bu hoşnutsuzluklar çözülebilecek mi, çözülsün nasıl çözülecek şu anda bilinmemektedir. Anlaşmanın olacağından hareket edilirse bu hoşnutsuzluklar giderilemeye bile, Türkiye'nin garantörlük ve Kıbrıs'ta silahlı güçlerini bulundurma ve Kıbrıs'a askeri müdahale hakları şu veya bu derecede de olsa sürecek.

Bunun dışında, şu anki BM güçlerinden farklı, ve çok daha fazla hak sahibi yeni bir enternasyonal askeri gücün adımıza yerleştirilmesi söz konusudur.

Tüm bunlar ülkeler arası ilişkilerin, tıpkı milletler arası ilişkiler gibi, dostluk ve dayanışma temelinde değil, düşmanlık ve zorbalık temelinde örgütlenişinin, yani burjuva-emperyalist örgütlenişinin kaçınılmaz sonucu ve açık ilanıdır.

Ne Kıbrıs Rum ve Kıbrıs Türk burjuvaları Kıbrıs'ta milletleri arasındaki ilişkileri dostluk ve dayanışma üzerinde inşa etme yeteneğine sahiptir, ne de İngiltere, Türkiye ve Yunanistan Kıbrıs gibi küçük bir ülkeye barış, dostluk ve dayanışma elini uzatmaktadır. Düşmanlık ve zorbalık, güç kullanarak ve kullanma tehdidiyle kendi çıkarlarının empozesi, günün, emperyalist dünyanın siyasetidir. BM'in planı bu siyasetin enternasyonal alandaki geçerliliğinin ve uygulanışının ilanıdır. BM, bu Kıbrıs Planı ile, ülkeler ve milletler arasında dostluk ve dayanışma inşasının aracı bir örgüt değil, düşmanlık ve zorbalık uygulanışının bir aracı olduğunu bir kere daha ilan etmiş ve böylece tabutuna bir çivi daha çakmıştır.

Yani anlaşma olur ve uygulanırsa anti-emperyalist cephe hükümeti programımızın en temel programatik hedefi, yani Kıbrıs'ın emperyalist tahakkümden kurtarılması görevi bazı somut değişikliklerle, ama olduğu gibi duracaktır.

Dolayısıyla, programımızın bu en temel hedefini elde etmek için elzem olan anti-emperyalist birleşik cephe hükümetini kurma siyasetimiz, acil hedefimiz olarak varlığını sürdürecektir.

Bu programatik hedefimizin propaganda ve ajitasyonunda iki temel sorunla karşı karşıyayız.

Bunlardan birincisi Kıbrıs'ın Kuzey ve Güney'inde Kıbrıs'ta demokrasi ve barış taraftarı sol, demokratik, yurtsever partilerin, ve onların takipçisi konumunda olan geniş işçi-köylü-yurtsever entellektüel kesimin, programımızın bu hedefini dışlayan, yani emperyalizmin adamı üzerindeki hakimiyetine karşı savaştırmayan bir siyaset gütmeleridir.

Kitleleri, programımızın bu en temel hedefini elde etmek için elzem olan anti-emperyalist birleşik cephe hükümetini kurma siyasetimizin faaliyetlerinin acil hedefi olduğu konusunda ikna edemediğimiz oranda, ve barış ve demokrasiyi savunmak zorunda olduğumuz oranda, bu güçlerle birlikte hareket etmek zorundayız. Bu durum, anti-emperyalist birleşik cephe hükümetini kurma siyasetimizin acil hedefimiz olarak ilanına ters düşer görünmektedir. Barışın ve demokrasinin emperyalizmin Kıbrıs'taki hakimiyeti sürerken, ve bu hakimiyetin sürmesini kabullenerek korunması acil görev olarak öne çıkmaktadır. Gel gelelim bu tam bir görüntüden ibaret kalmaktadır. Barış ve demokrasinin bu çerçevede korunması çabaları her geçen gün biraz daha fazla olarak anti-emperyalist cephe hükümetini elde etmenin Kıbrıs'ta barış ve demokrasiyi elde etmek için ne kadar acil bir

hedef olduğunu söylemektedir. Her şart altında, bu güçlerle birlikte çalışırken de propaganda ve ajitasyonumuzun temelini bu sloganımız oluşturmak zorundadır.

Bunlardan ikincisi, barış ve demokrasi güçlerinin emperyalizmin hakimiyetine karşı verdikleri tavizlerin burjuva-emperyalist, dahası bunların en sağcı kesimleri tarafından demogojik olarak kullanılması konusudur. Anti-emperyalizm bayrağının bu güçlere terk edilmesi sorunudur.

Bu güçlerin anti-emperyalist çığlıklarının demogojik lafazanlık olduğu hepimizin malumudur. Gel gelelim burada sorun bizim bu kesimin anti-emperyalist laflarının demogoji olduğunu görmemiz değil, kitlelerin bunu görmeleridir. Anti-emperyalist olması gereken sol kesimin Kıbrıs Sorunu'na emperyalist düzen çerçevesinde çözüm bulmayı acil hedef olarak ortaya koyan siyaseti, bu görevi zorlaştırmaktadır. Ama bu görev yerine getirilmelidir.

Mesela Kuzay'de Volkan gazetesi, bilhassa Sabahattin İsmail anti-emperyalizmi demogojik olarak kullanmaktadır. ABD, İngiltere, ve AB emperyalistler olarak, Yunanistan ve Kıbrıs'lı Rum'larla işbirliği halinde Türk'lere saldıran emperyalistler olarak ilan edilmekte, Annan Planı bu saldırının ürünü olarak gösterilmektedir. Ve tüm Türk Solu da bu emperyalist saldırıyı görmemekle, Türkiye'yle birlikte bu saldırıya karşı savaşmamakla suçlanmaktadır.

Buradaki demogoji, Türkiye'deki Aydınlar siyasetinin demogojisinden bile daha saydamdır. Volkan ve UHH, dedikleri gibi emperyalizme düşman iseler, ve de Türkiye ile birlikte emperyalizme karşı savaşmak istiyorlarsa, şu noktada açık olmak lazımdır. Biz bu işe varız. Ama Türk'lerin bir deyimini vardır, ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz. Lenin de der aynısını!

Eğer Türkiye ile birlikte emperyalizme karşı mücadele edeceksek, ilk önce Türkiye'yi yönetenlerin, bu arada Türkiye'nin askeri bürokrasisinin de emperyalizme karşı savaşmakta kararlı olduğunu ispatlaması gereklidir. Emperyalistlerden alınan borçları banka krizleri, kredi ve vergi kaçırmaları, rüşvetler vb. üzerinden o emperyalistlerinde bilgisi dahilinde çalanlar korunur veda onlara karşı, onların gangasterizmine karşı savaşan devrimciler katledilirken anti-emperyalizm olmaz. NATO üsleri Türkiye topraklarında mevcut, İngilizler, Amerika'lılar bu üslerden doğru başka ülke ve milletlere karşı savaşırken anti-emperyalizm olmaz. Türk askerleri Amerikan, İngiliz ve AB çıkarları için Bosna, Makedonya, Kosova, Afganistan, Gürcistan, Azerbeycan ve hatta Somali'de tur atarken anti-emperyalizm olmaz. MİT ajanları bu ülkelerde ve daha başka yerlerde Anglo-Sakson emperyalizminin çıkarları için binbir halt yerken, anti-Sovyetizmi uygulamış ve uygularken anti-emperyalizm olmaz. Vb. vb. Yani yalan dolanla anti-emperyalizm olmaz.

Eğer Volkan ve Türkiye askeri bürokrasisi anti-emperyalist bir tavır takınmak isterlerse, bizleri yanlarında bulacaklardır. Ama biz Aydınlar takımı değiliz. Kendi çıkarlarını korumak için Türkiye askeri bürokrasisinin ardında anti-emperyalizmin lafını eden burjuva bürokratlar örgütü değiliz. Türk askeri bürokrasisinde az biraz anti-emperyalizm varsa, az biraz Türk'lüğe karşı saygı varsa, insanlığa karşı saygı varsa, onlar ne yapmaları gerektiğini gayet iyi bilirler. Mesela İncirlik üssüne ve tüm büyük mülkiyete el koyarak işe başlayabilirler. Çok mu zor? IMF planlarını uygulamak için darbe yapmasını biliyorlar da IMF, dolayısı ile de ABD-İngiltere-AB çıkarlarına karşı darbe yapmak niye mümkün değil? Yapsınlar. Tüm büyük burjuvaların, büyük toprak sahiplerinin, tüm hırsız ve mafyacıların, yani emperyalizmin Türkiye dayanaklarının mallarına el koysunlar. Gavurların üslerine ve silahlarına el koysunlar. Yapsınlar bunu ve Volkan da görsün ne olurmuş. Sadece biz değil, tüm Kıbrıs, tüm Türkiye, bu arada Kürt halkı da peşlerine takılır. Onları önderleri olarak kucaklar. Onların bir dediğini iki etmez. Hem de zevkle!

Devamı 7. Sayfa'da

Londra Mektubu

Kurtuluş Feneri

A. Onal

Herkes Saflarını

Belirlesin!

Kıbrıs işçi sınıfı 1950'lerden beri kendi partisinin yokluğunun acısını çekmiştir. Kıbrıs işçi ve emekçileri milli temelde bölünerek katledilmiştir. Şövenizmin azgın olduğu, işçi ve emekçilerin milli temelde birbirini katlediği her yerde ya işçi sınıfının kendi partisine sahip olmadığını ya da kendi partisi etrafında yeterince örgütlenmediğini görüyoruz.

Milliyetçiliğin, şövenizmin, BM Planı çerçevesinde tekrardan azdığı bu günlerde Kıbrıs'ta işçi sınıfı partisine olan ihtiyaç bir o kadar daha kendini hissettiriyor.

Dünya emperyalistlerinin Kıbrıs'ta yeni tezgahlar için son on yılda en aktif olduğu bir dönemi yaşıyoruz... Ve bu emperyalistler, adadaki işçi ve emekçileri milli temelde bölünmüşlüğü kalıplaştırmak için yeni planlarını taraflara empoze etme gayretinde... Doğru kitle hareketinin yokluğunu yaşadığımız bu dönemde başka türlü de olamazdı zaten...

Kıbrıs Sosyalist Partisi (KSP) 'nin Kıbrıs işçi ve emekçilerini örgütleyerek onların her türlü haklarını Bilimsel Sosyalizm ruhuyla savunacağını, sunduğu program ile ilan etti. Kıbrıs'ta işçi ve emekçilerin temsilcileri olduğunu ilan eden partilerin aksine, sınıf uzlaşmacılığını değil sınıf mücadelesini merkezine koydu. Kıbrıs'ta katliamlara son vermenin yolunun işçi ve emekçilerin milliyet temelinde değil sınıfsal temelde örgütlenmesi gerektiği bilinciyse hareket edeceğini ilan etti. Ancak böyle bir örgütlenme ve mücadele ruhuyla ve de Dünya işçileri ile dayanışma içinde adanın emperyalist zincirde koparılabileceğini, milli nefret yerine sınıfsal kardeşliğin sağlanabileceğini ilan etti.

İşçi ve emekçilerin partimiz etrafında örgütlenme çalışmalarımıza daha da ağırlık vermemiz gerektiğini ve ancak böyle bir çalışma sayesinde adada milliyetçiliğe karşı mücadelede başarı sağlayabileceğimizin bilincindeyiz.

Karamsar değiliz... Hayalperest hiç değiliz... Günü birlik popülist siyasetler ve kariyer düşkünlüğü yerine, diyalektik ve tarihsel materyalizm öğretisi ile mücadele yolunuzu çizdik. Kapitalizmin uzlaşmaz iç çelişkilerinin -sınıf savaşımının- onun yıkımını getireceğini biliyoruz. Ve biz bu mücadelede yerimizi aldık.

Herkes saflarını belirlesin!

Ya emperyalizmin milliyetçilik, kan ve gözyaşı safları, ya da işçi ve emekçilerin kardeşlik safları...

Ya bir avuç azınlık olan emperyalizmin çoğunluğa empoze ettiği açlık ve sefalet safları ya da çoğunluğun sınıfsız toplum, refah ve bolluk için mücadele safları...

Bunun orta yolu yoktur!

İşçilerin zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyleri yoktur. Kazanacakları koskoca bir dünya vardır.

Yaşasın Kıbrıs Sosyalist Partisi!

Herşey Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti için!

Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi!

Gençlik...Gençlik...Gençlik...Gençlik...Gençlik...Gençlik...Gençlik

Soru

Türk tarafı Annan'a görüşlerini geç iletti. Nedeni fax kağıdının bulunamamasıymış. Kırk yıllık ahbap anti komünist Kleridis'ten neden yardım istenmedi? Türk tarafının tezleri bilinmeyen kapalı bir kutu muydu yoksa? Yoksa yine halktan gizli bir halılar mı karıştırılıyor?

Polemik

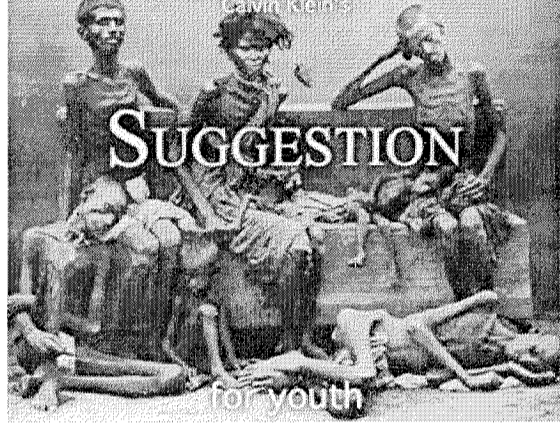
Hade çözün de görelim bakalım!

Universite Günlüğü

Bu yıl okulumu bitireceğim. Çok az kaldı. Notlarım da iyi gelirse, çok güzel olacak. Böylece ben de işsizler ordusuna katılmış olacağım. Ya da çantasını alıp göç edenler.

Hazırlayan: Evren Maner

Açlık bize zenginlik onlara!

çocuklarına. Belli ki çocuklar ilk kez bakmışlardı etin tadına. Ancak tadına baktıkları o et parçacıkları neredeyse yaşamdan koparacaktı çocukları.

Onlar şimdi tesadüfen yaşıyorlar. Ancak her yıl yetersiz beslenmeden dolayı 12 milyon çocuk 5 yaşına gelemeden ölüyor. Ölümünden önceki için biraz da şanslılar. Yoksulluğun, açlığın en ağır faturasını ödeyen biziz. Soğuk kış günlerinde yakacaksızlıktan dolayı donarak ölen, her yağmurdu sel

Dünya nüfusunun üçte biri açlık ve yoksullukla boğuşuyor. İMF-Dünya Bankası aracılığıyla yoksul ülkelere dayatılan reçeteler açlığı katmerleştirmekten, yoksulluğu derinleştirmekten başka bir işe yaramıyor. İMF programıyla tarım ve hayvancılığı çökertilen ülkelerde açlık kimi zaman insanları öldürücü boyutlara ulaşıyor. Yoksul Afrika ülkelerinde milyonlarca insan açlıkla boğuşuyor. Etiyopya'da, Somali'de açlıkla ölüm sınırı arasında yaşayan insan sayısı her geçen gün artıyor.

Açlık ve yoksulluğun yarattığı yıkıma bakmak için öyle çok uzaklara gitmeye gerek yok. Burası Afrika değil, Somali, Etiyopya da değil. Burası o ülkelerdeki yoksul insanların yükselttikleri açlık çığlıklarının yankılandığı İstabul'da, Esenyurt dere yatağında kurulu bir gecekondu. Yoksulluğun ve sefaletin kol gezdiği gecekonduca açlığın, yoksulluğun, işsizliğin yarattığı çaresizlik 5 çocuklu Çoban ailesini ölüme götürüyordu. Ölüm belki çok uzaktı onlara, ama günbegün çektikleri açlık bir o kadar da yakınlaşıyordu ölümü onlara. Ölümünden de beter bir yaşamdı onlarınki. İşsiz anne ve babanın çöpten topladığı karton ve kağıt parçaları kuru ekmek olarak boş midelerine indiğinde, o gün için ölümün sırasını savıyorlardı.

Bir pazar günü evin yakınındaki tekstil fabrikasının

çöplüğündeki kartonları ayırt etmeye giderken, karton içinde buldukları etten zehirlenebileceklerini nereden bilecekti ki anne Yeter Çoban. Onları ölümün eşiğine getiren etle bir güzel ziyafet verecekti

sularıyla boğuşan, her gün yarı aç yarı tok yaşayan yine biziz. Dünyada ve ülkemizde milyonlarca Çoban ailesi var. Dünyada her gün 24 bin insan açlıktan ölüyor. Buna karşı dünyanın en zengin 225 kişinin toplam servetinin sadece %4'ünün tüm dünya nüfusunun asgari gıda gereksinimini karşılayabileceğini biliyor muydunuz? Ya da zenginlerin bir yılda yalnızca parfüm için harcadıkları para ile tüm dünya nüfusunun gıda sorununu çözülebileceğini? 2000 yılı itibarıyla siahlanmaya ayrılan paranın yalnızca %1'ile bile açlık sorunu ortadan kalkabilir.

Yoksulluğumuzun, açlığımızın kaynağı olan bu patronlar düzeni sürdürdükçe çektiğimiz acılar, yaşadığımız yıkım ve ölümler de sürecektir. Emeğimiz ve alınterimizin sömürsü üzerinden geçiren patronların sofrasında kuş sütü bile eksik olmazken, biz kuru ekmeği çöplerden arar hale geldik. Açlık sınırında ve günlük 1 doların altında bir parayla yaşamaya çalışıyoruz. En temel gıda gereksinimlerimizi bile karşılayamıyor ve ölümlerle yüzyüze geliyoruz.

Peki neden diye sorduk mu hiç kendimize? Bu sömürü ve yoksulluk düzenine karşı mücadele etmediğimiz, insanca yaşamak için başkaldırmadığımız için çekiyoruz tüm bunları. Ne açlık, ne yoksulluk, ne de sefalet içinde bir yaşam bizim kaderimiz. Kurtuluşumuz kendi ellerimizde! Kader deyip sömürüye, açlığa, yoksulluğa razı geldiğimiz sürece kaybetmeye mahkum olacağız. Mücadele ettiğimiz sürece kazanacağımız bir gelecek ve göreceğimiz güzel günler olacak.

Özür ve Düzeltme

Gazetemizin net sayfasına gelen Gençlik Örgütlerinden Ortak Metin başlıklı taslak yazıyı bir hata sonucu bildiri metnin esası olarak gazetemizde yayınladık. Bu hatamızdan dolayı imzası bulunan tüm gençlik örgütlerinden özür dileyerek yayınlanan metnin taslak olduğunu belirtiyoruz.

KSG Yayın Kurulu (a) Elif Kara

Afrika'dan yükselen acı çığlık:
Açlık, hastalık, ölüm!

Bundan bir yıl önce, bir ilaç firması çalışanının açıklaması Fransa'nın gündeminden uzun süre düşmedi. Firma çalışanı söz konusu doktor esasta bir insanlık suçunu açıklıyordu. Adı geçen firma Afrika'da yalnızca bir yılda onbinlerce çocuğun öldüğü hastalığı önleyecek bir ilaç buluyor. İlaç aynı zamanda kozmetik ürünlerde de kullanılabilir. Firma bulunan ilacın tedavi edici özelliğini açıkladığı koşullarda elde edeceği kânn düşeceğini hesaplayarak, kullanım alanını kozmetik ürünlerden yana yapıyor. İşte ilacın bu özelliği birkaç yıl sonra, vicdanının sesine kulak veren biri tarafından açıklanıyor.

Şu an ilacın nasıl kullanıldığına ilişkin bir bilginiz yok. Ama bir avuç para için insanların ölüme nasıl terkedildiğine bu vesileyle bir kez daha tanık oluyoruz. Gözlerini kâr hırsı bürümüş sefil sermaye sınıfı, Afrika'daki bir deri bir kemik kalmış çocuklara ya da yine aynı durumdaki ana-babalarına herhangi bir canlı gözünü bile bakmıyor. Doğayı, nesil azalan hayvanları korumak için gürültülü, şatafatlı kampanyalar düzenleyip imaj yapmaya çalışanlar, açlık ve hastalıkların pençesindeki yoksul halkları yüzüstü bırakmakta bir sakınca görmüyorlar. Çünkü bu durumun asıl sorumluları kendilerinden başkası değil.

1984'te dünyanın gözleri önünde bir milyon insanın kıtlıktan ölümünün yaşandığı Etiyopya yine bir kıtlıkla, kitlesel ölümlerle karşı karşıya. Etiyopya başbakanı tarafından yapılan açıklamada, bu kez ölümlerin 15 milyonu bulabileceği ve bu büyük felaketin önüne geçilemek için acil gıda ve para yardımı yapılması gerektiği söylendi. Ülke gelirinin %110'nu dış borçlara ayırmak zorunda olan Etiyopya'ya karşı yardım kuruluşlarının tutumu ise, beklenen ölüm sayısının ve istenen yardımın çok abartılı olduğunu söylemek oluyor. Söylemiyorlar ciddi ciddi buyuruyorlar. Yardım kuruluşları önce görececek, sonra yerinde teşhis edecek, nedenlerini anladıktan sonra kendilerince gerekli görülürse yardım yapılacak. Tabii medyanın izlemesi ve reklamlarının yapılması koşuluyla.

Afrika on yıllardır açlığın ve sefaletin pençesinde can çekişiyor. Emperyalizmin silah satmak, madenlerden yararlanmak için kabile savaşları ile bözguna uğrattığı, soyup soğana çevirdiği Afrika artık daha büyük felaketlere gebe durumda. Çözülmesi gereken en acil sorun ise Etiyopya'daki kitlesel ölümlerin önüne geçmek.

Afrika'da hastalık, açlık, barınma vb. sorunlar uzun zamandır bir trajedi şeklinde devam ediyor. Afrika'ya yardım amacıyla kurulmuş birçok kuruluş var.

Bunlardan çoğu büyük şirketler tarafından kurulmuş. Ancak şimdiye kadar yaşanan sorunların çözümüne gözle görülür bir katkısı yok. Hergün gazetelerde istatistikler açıklanıyor, açlıktan, hastalıktan ölenlerin sayıları veriliyor. Televizyonlar gün gün olmasa da bu insanlık trajedisini gösteriyor. Sadece bunları göstermiyorlar tabii ki. Dünyanın en zengin adamı Bill Geats'in, vb.'lerinin kurduğu yardım fonlarının reklamlarını da yapıyorlar. Bu fonlardan ne kadar insanın yararlandığını bilen, açlık sorunun çözüldüğünü gören yok tabii ki.

Bu amaçla kurulmuş kuruluşlardan biri de, dünyadaki bütün ülkelerin katıldığı, ama tekellerin hakimiyetinde olan Dünya Kalkınma Forumu'dur. Hani şu geçen aylarda G. Afrika'da toplanıp açların gözlerine baka baka tonlarca karidesin, havayann, etin ve enva-i çeşit yiyeceğin tüketilip boş lakırtılarla geçilen forum! Bu forum Etiyopya ve yardım bekleyen başka ülkeler için hayata geçecek, açlık ve hastalıktan ölümleri durduracak ciddi hiçbir karar almadı. Alınan sınırlı kararların çoğu da kağıt üstünde kaldı ve kalmaya mahkum. Savaş tamamlanının çalındığı, petrol için Ortadoğu'nun ateşe verilmeye hazırlandığı bir dönemde, emperyalistler ve dünya halklarının gözünü boyamak için kurulan onların denetimindeki uluslararası kurum ve kuruluşlar niçin Afrika'ya yardım etsinler ki!

Etiyopya'da ya da başka bir ülkede yardım isteyen halkların çığlığını duyanlar, hissedenler, o gözlerdeki acıya şimdiye kadar "çaresizce" bakıp yüreği hınçla dolanlar ise yine dünyanın emekçi halklarıdır, bizleriz. Ancak biz işçi ve emekçiler dünyanın en ücra yerlerindeki açlıklara, zulümlere, hastalıklardan dolayı kitlesel ölümlere dur diyebilir, çözüm bulabiliriz. Bizler de benzer tehlikelerle, yıkım ve katliamlarla karşıyız. Bize ancak yine biz yardım eli uzatabiliriz. Bunun yolu ise dayanışmayı ve mücadeleyi örnek, sefaletimize, ölümlerimize neden olan, emeğimiz üzerinden keyifle saltanatlarını sürenleri yeryüzünden silip süpürmektir. Onların varlığı, dünya halkları, işçi ve emekçiler için açlık, sefalet, savaş, kıyım ve zulüm demektir. Bu ve bunun gibi trajediler son vermek için kavga bayrağını her gün daha da yükseltmeliyiz.

ANTI-EMPERYALİST BİRLEŞİK CEPHE HÜKÜMETİ PROGRAMI VE ANLAŞMA İHTİMALİ

Baştarafı Sayfa 5'te

Aydınlık bir, Volkan iki. Anti-emperyalist değilsiniz siz. Demogoksunuz, demogok! Ve de emperyalizmin dayanağı. Biri Türkiye'de diğeri Kıbrıs'ta!

Kuzey'de ve Güney'de sağ kesimin anti-emperyalizm bayrağını devrimci-sol kesimin elinden demogoji ile kaptırmasına karşı mücadele etmek zorundayız. Ve bu mücadele sol kanadın Kıbrıs Sorunu'na emperyalist dünya düzeni çerçevesinde, Kıbrıs emperyalist dünyanın parçası iken çözüm bulma siyaseti zarar vermekte, işimizi güçleştirmektedir.

Bir ülkede yabancı emperyalizmini yenilgiye uğratmak için onun ülke içindeki dayanağı olan sınıf ve katmanların iktidarına, bu yabancı emperyalistlerle işbirliği üzerinden sürdürülen iktidarına son vermek şarttır. Dünyadaki büyük emperyalist güçlerin çıkarlarını küçük ülkelere ve milletlere empoze eden bir BM'in, bu tür ülkeler ve milletler saflarında emperyalizmin dayanaklarının iktidarına karşı parmaklarını bile kaldırmayacakları açıktır. Kıbrıs'ta, Kuzey'de ve Güney'de, ülkemizin dünya emperyalist sisteminin bir parçası olması üzerinden çıkarlarını koruyan, ülkemizi bu emperyalist dünya sisteminin bir parçası olarak tutmak için ülke ve millet zararına olan, ama kendilerinin ve dünya emperyalizminin çıkarına olan her haltı yemeye hazır burjuva sınıf ve onun asker ve sivil bürokrasisi var oldukça, onların iktidarı devriliş onların mülkiyetine el konulmadıkça, Kıbrıs'ta emperyalizmin diktası sorunu çözülmezdir. Annan Planı bunun da ispatıdır. Dolayısıyla acil hedefimiz olarak kurmamız elzem olan anti-emperyalist cephe hükümetininin uygulayacağı program Kıbrıs'ta yabancı emperyalistlerin kovulması yanında, iktidarları devrilecek olan bu sınıf ve katmanların mülkiyetlerini devletleştirmek siyasetini de içermek zorundadır. Yani anlaşma olsa da olmasa da anti-emperyalist cephe hükümeti programımızda bu noktada da bir değişiklik söz konusu değildir.

2. Toprak Sorunu ve Türk ve Kürt Kolonlar.

Annan Planı Kıbrıs'ta toprak sorununu çözüyor mu? Hayır.

Kıbrıs'ta toprak sorununun dört yönü var. Birbirleriyle doğrudan bağlantılı dört yön.

Birincisi yabancı emperyalizmdir. Bunlar emperyalist karakterleri nedeniyle küçük bir ülke, güçsüz bir ulus buldular mı tepelerine binerler. Ya onları dolaylı yoldan kendilerine bağımlı kılarlar, ya da doğrudan topraklarına da el koyarlar. Mesela Amerika ve İngiltere, Türkiye topraklarını tepe tepe kullanmaktadır. Aynı durum Kıbrıs'ta da söz konusudur. Hem de daha azgın olarak. Kıbrıs topraklarına esas olarak İngiltere, ve Amerika-İngiltere siyaseti çerçevesinde Türkiye ve Yunanistan tarafından el konulmuştur. Bu el koymalar Kıbrıs'ta toprak sorunun esasını oluşturur.

İkincisi büyük toprak sahipliğidir. Bu yabancı emperyalistlerle kol kola hareket eden yerli büyük burjuvalar, aynı zamanda büyük toprak sahibidirler. Kilise ve Vakıf büyük toprak sahibidirler. Bu sınıflar ve kurumlar büyük toprak sahibi konumlarını Kıbrıs'ın emperyalist dünya düzenindeki varlığına dayanarak korumaktadırlar. Üçüncüsü göçmenlik sorunudur. Gerek 63-67-74 katliamları ve bunların yol açtığı göçler, gerekse Türkiye'den Kıbrıs'a ayrılan Türk-Kürt göçmenleri (kolonlar). Bu kesimler ya topraklarını, evlerini, dükkanlarını kaybetmişler, bunlara karşılık kendilerine başkalarının toprakları verilmiştir, ya da Türkiye'den getirilip kendilerine tapusuz mal verilerek başkalarının topraklarına yerleştirilmişlerdir.

Dördüncüsünde her şart altında topraksız, evsiz, dükkansız olan Kıbrıs'lı yoksullardır.

Annan planı bu sorunlardan hangisini çözmektedir? Hiçbirini!

İngiliz üsleri olduğu gibi kalacak. Türk ve Yunan askerleri için "stratejik yerlerde" üs bölgeleri, yani toprak ayrılacak, büyük toprak sahiplerinin, Kilise ve Vakıf toprakları korunacak, Güney'den bazı göçmenler eski yerlerine gelirken Kuzey'den bazı kişiler tekrar göçmen olacak. Türk ve Kürt kolonlar tekrar göç edip, çansız iseler Türkiye'de bir yer edinecekler? Kürt asıllı kolonlara bu konuda ne olacağı tam bir soru işaretli. Topraksız, evsiz, dükkansız yoksullar da aynen yaşamaya devam edecek. Toprak sorunu çözülmediği gibi bir de Kuzeyde tekrar göçe zorlanan vatandaşların barış düşmanı konumuna sokulmaları, Türk ve Kürt kolonların barış düşmanı pozisyona sokulmaları, anti-emperyalist cephenin dayanakları olması gereken bu yoksul ve orta halli kesimlerin sağcılarının demogojisine kapılıp barış ve demokrasi düşmanı kampa geçmeleri sorunu karşımıza çıkmaktadır. Güney'de de evlerine geri gitme ümidi olanların bu ümitlerini tümenden yitirmeleri ve onların Güney'deki demogojilerin eline malzeme olarak sunulmaları sorunu vardır. Federasyon veya Konfederasyon olacaktır da başka nasıl olacaktır?

Burjuva-emperyalist şartlarda Federal çözüm diyerek bizim anti-emperyalist cephe hükümeti programımızı tartışmayı ve de benimsemeyi red eddikleri gibi, kendi önerdikleri çözüm türününün detaylarını, tüm çağırılarımıza rağmen ele almaktan kaçınan sol kanat yoldaşlarımız, Annan planı karşısında, yani bizzat kendi savundukları önerilerinin kaçınılmaz sonuçları ortaya çıkınca ne yapacaklarını bilemez konumdadırlar. Sağcılar tekrar göçe zorlanacak yörelerde tur atıyor. Oralarda kitleleri peşlerine takıyor. Onları barış ve demokrasi güçlerine karşı düşmanlar cephesine kazanıyor. Türk ve Kürt göçmenler arasında aynı durum. Kıbrıs'lı Türk ve Rum

vatandaşların hayatına kast eden, onları oradan buraya süren güçler, Türk ve Kürt kolonları vatanlarını terk edip Kıbrıs'a yerleştiren güçler, şimdi de mantar gibi suyun üstüne çıkıp onların durumlarının sorumlusu olarak barış ve demokrasi güçlerini, Kıbrıs'ta barış ve demokrasi istiyenleri gösteriyorlar. Sağ kanat, barış ve demokrasiye karşı mükemmel bir demogoji silahı kazanmıştır. Tepe tepe de kullanacaktır. Memleketin sorunlarını ele almayan vede ele almaktan aciz sol kanat da ağışık kalacaktır. Kalmıştır da.

Bu kötü durumda vatandaşların çıkarlarını en iyi savunmanın tek yolu var. Bu kötü şartlarda bile el ele vermek. Tekrar göçe zorlanacak olan vatandaşların, Türk ve Kürt kolonlar dahil, haklarını sonuna kadar korumak. Vatandaşların haklarının korunması, gerek Kıbrıs'lı büyük toprak sahipliğine, gerekse Kıbrıs topraklarına kazık çakan emperyalistlere karşı mücadele etmeden, onların "haklarına" el uzatmadan mümkün müdür? Eğer İngiliz, Amerikan, AB, Türkiye, Yunanistan ve Kuzey ve Güney'in büyük toprak sahiplerinin hükümetleri kesenin ağzını açarsa mümkündür. Ama onların böylesi bir niyeti yoktur. O zaman sınıf mücadelesinden kaçınmak için elinden geleni yapan sol güçlerimiz karar vermek zorunda kalacaklardır. Ya yoksul vatandaşların haklarını korumak için emperyalistlerin ve büyük toprak sahiplerinin zararına tedbirler önerilecek ve de uygulanacaktır, ya da büyük toprak sahipleri ve emperyalistlerle birlikte vatandaşın zarar görmesine göz yumulup, sınıf savaşında burjuvaların, emperyalistlerin safında yer alınacaktır. Yumurta kapıya dayandığında ya o ya bu seçeneği de karşımıza dikilir. Hem o hem bu devri geçmiştir. Sorunları hasır altı etme devri geçmiştir. Toprak sorununa karşı herkes siyasetini belirlemelidir.

Bizim siyasetimiz gayet açıktır: İngiliz üslerinin, Türk ve Yunan üslerinin, Kilise ve Vakıf, ve büyük toprak sahiplerinin toprakları ve bu topraklar üzerindeki taşınmazlarının karşılıksız olarak devletleştirilmesi, ve tüm bunların savaşlarda zarara uğramış ve de topraksız, evsiz, dükkansız vatandaşlara dağıtılması. Böylesi bir siyasetin uygulanması için bizi desteklemeye hazır olan, Kıbrıs'lı olmaya hazır olan Türk ve Kürt kolonlara dağıtılmıştır. Ancak böyle yaparsak yeni yeni göçleri, nüfusun büyük çoğunluğunu oluşturan sıradan vatandaşların zarar görmesini önleyebiliriz. Böylesi bir siyaset birkaç yerli kurum ve vatandaşa, birkaç yabancı kuruma zarar verir-o da zarardan görülürse. Ama vatandaşların büyük çoğunluğuna zarar vermez. Tam tersine, vatandaşların büyük çoğunluğu için yararlı olur. Mal ve can havliyle karşılıklı milli ve dini düşmanlıkları yok eder. Milli ve dini kardeşliği, sınıf kardeşliğini geliştirir. Bunun için mükemmel bir zemin oluşturur.

Tabii ki vatandaşların büyük çoğunluğunun yararına, çok küçük bir azınlığın zararına olan bu siyasetin hayat bulabilmesi için, bu siyaseti uygulama istek ve yeteneğine sahip bir hükümet gereklidir. Böyle bir hükümet de ancak ve ancak anti-emperyalist birleşik cephe hükümeti olabilir.

Kıbrıs'ta milli ve dini düşmanlıkları yok etmek için burjuva düzen şartlarında eğitimde bazı reformlar, milli ve dini düşmanlık yayan örgütleri yasaklamalar kendi başına yeterli tedbirler değildir. Toprak sorunu hallolmadan bu düşmanlıkların zemini ortadan kaldırılamaz. Kıbrıs'ta emperyalizm yenilgiye uğratılmadan bu düşmanlıkların zemini yok edilemez. Onlar için verimli topraklar varlığını sürdürmeye devam eder. AB üyesi olsa bile, Kıbrıs Kıbrıs'tır.

Kıbrıs'ta barış ve demokrasiyi elde etmek için, Kıbrıs'ta yeni yeni milli ve dini düşmanlıkları imkansız kılmak için bu siyasetimizin acil olarak hayata geçirilmesinin gerekliliği önümüzdeki dönemde açıkça ortaya çıkacaktır.

İçinde bulunduğumuz dönemde vatandaşlara toprak sorununda en adil ve akla yatkın, vatandaşların toprak sorununu çözmeye müktedir, onlar arasında kör milli düşmanlığı ortadan kaldırıp milli kardeşlik için zemini yaratmaya müktedir tek siyasetin bu olduğunu anlatırken, onların mevcut kötü şartlarda tüm haklarını korumak, onların en iyi bir şekilde tazmin edilmelerini sağlamak için onlarla birlikte el ele can bedeli bir mücadele içinde olacağımızda açıktır.

Vatandaşları büyük toprak ve büyük mülk sahibi, emperyalizmin uşağı sağ kanadın provakasyonlarından korumak, onlar arasında, barış, demokrasi, insanlık ve milli ve dini kardeşliğin tohumlarını yaymak, onlara burjuva-emperyalist sınıflarla işbirliğinin imkansızlığı fikrini kavratmak için önümüzde zor, ama bir o kadar da verimli günler bulunmaktadır.

Anti-emperyalist cephe hükümeti programımızın Kıbrıs Sorunu'nu ve Kıbrıs'ın sorunlarını çözmek için acil olarak edilmiş elzem bir program olduğu bugün açıkça ortaya çıkmıştır.

Annan planı, Kıbrıs Sorunu'nu çözmek söz konusu olduğunda, Kıbrıs'ın sorunlarını çözmek söz konusu olduğunda, sağ ve sol burjuva siyasetlerin iflasi, bizim siyasetimizin zaferinin ilanıdır!

TÜRKİYE CUMHURİYETİ MİLLİ GÜVENLİK KURULU'nun GÜÇLÜ TOPLARI KARAR ALDI BİLE KIBRISLILARA KİM SORAR

12/12/2002 tarihli Volkan gazetesinin duyurusuna göre, 11/12/2002 tarihinde toplanan TC imtiyazlı MGK üyeleri Kıbrıs konusunda şu kararı almıştır. Eğer AB Türkiye'nin AB'ye katılımı için görüşmelerin başlaması konusunda Türkiye'ye bir tarih vermesse görüşmeler durdurulacak, yani anlaşma imzalanmayacak. Ama 2003 Mayıs öncesi, Kıbrıs'ın AB üyeliği öncesi bir tarih verilirse bir anlaşma imzalanacak.

Bu kararın nereden çıktığını R. R. Denktaş da biliyor, Kıbrıslılar da biliyor. Kıbrıslılardan çıkmadı. TC'nin imtiyazlı MGK üyelerinden. İnanmayan Volkan'ı okusun. R. R. Denktaş MGK kararlarına uymak zorunda. O nedenle Ankara'daydı. Anlaşmayı imzalama işini ayarlamak için Ankara'daydı. İşler MGK'nın istediği gibi olsaydı Anlaşmayı imzalayacaktı. 13/12/2002 tarihli Volkan'dan da okuyunuz: 'Başbakan Gül ve AK Parti Genel Başkanı Erdoğan'ın, 'Türkiye'ye tam olarak bir tarih verilmesi halinde Kıbrıs sorununun çözümlenmesi kolaylaşacağı' şeklindeki ifadelerinin hatırlanması üzerine de Arınç, bu konuda Denktaş'ın da aynı görüşü paylaştığını bildirdi. Ve aynı yerde R. R. Denktaş toprak konusunda Gali fikirler dizisine değiniyor. Toprak sorununun takas ve tanzim ile halledilmesi. Vede tabii ki bir R. R. Denktaş önerisi olarak %29. Annan planı ne öneriyordu? Takas ve tanzim ve %28.5. Hani topraklar verilmezdi?

Başka bir deyişle, anlaşma kabul edilemez diye yeri göğü inleyenler, toprağınza sahip çıkın diyerek insanları meydanlara toplayanlar Türkiye'ye istedikleri bir tarih verseydi anlaşmayı imzalayacaklardı. Volkan 12/12/2002 tarihinde onun hazırlığını yapmıştı. Şimdi ki anlaşma imzalanmadı, gene başladı toprak demeye.

13/12/2002'de AB Türkiye'ye bir tarih verdi, ama tarih Kıbrıs'ın AB üyeliğinin başlayacağı Mayıs 2004'ten sonra. Aralık 2004'de. Hem de Türkiye'nin insan hakları konusunda attığı adımları değerlendiren bir görüşme tarihi bu. Üyeliği görüşme tarihi değil. AB atılan adımları yeterli görmezse görüşmeler de başlamayacak. Her ne kadar Abdullah Gül biz görevimizi yapacağız dese de, ve de hatta kendine göre görevini yapsa da, bu iş AB'ye kalmıştır. İngilizler bu tarihten hemen sonra görüşmeler başlar dese de, bu işi, bu tarih konusunda da olduğu gibi, Almanya-Fransa belirler.

12/12/2002'de R. R. Denktaş'ın anlaşmayı imzalaması ihtimali için hazırlık yapan Volkan'ın tekrardan şahin ve de anlaşmayı reddi, toprakları savunmacı kesilmesinin ardında yatan da işte Türkiye'nin böylesi kötü bir sonuçla karşılaştığı için, Kıbrıs'ın AB'nin başına bela edip, Kıbrıs'ın AB'nin genişleme planına karşı tehdit unsuru olarak kullanıp, kendi çıkarına sonuçlar elde etme yönlü bir diplomatik çizgi geliştirir görünmesindedir.

Ama durun siz hele: Kıbrıs konusunda, ada'nın kuzeyini AB uygulamaları dışı tutan AB diplomasisi iki yönlü tehdit geliştirmektedir. Birincisi Kuzey'in AB uygulamaları dışı tutulması şimdilik. Gerekli bulduklarında tüm üyelerin ortak kararıyla bu hususu değiştirebilirler. Kıbrıs'ın tümünde AB uygulamaları geçerlidir diyebilirler. İkinci tehdit ise Türkiye ile görüşmelerin Türkiye'nin enternasyonal hukuk ve insan haklarına uyması, sadece TBMM'den çıkan kanunlar şeklinde değil pratik olarak hayata geçirilmesi zorunludur. Bu ikinci noktada denebilir ki sağa sola insan hakları ve enternasyonal hukuk ihlalleri konusunda tehditler yağdıran ABD ve de AB, bugüne kadar, istese Türkiye'ye de tehditler yağdırmaz mıydı? Yağdırdı. Yaptılar mı öyle bir şey? Yok. O halde AB üyeliği konusunda neden yapsınlar ki?

Tabii. İşlerine gelirse yapmazlar. Yani, Kıbrıs Cumhuriyetini AB üyesi yapıp da Kuzeyi AB uygulamaları dışında bırakmanın ve dolayısıyla Türk işgaline göz yumanın enternasyonal hukukla bağı nasıl kurulur? Emperyalizmde bu işler böyledir. Yeter ki çıkar dikta etsin. Neler yapılır neler...

Demek ki bu da, Türkiye'ye karşı tehdit unsuru olarak kullanılabilir. BM'nin Kıbrıs sorununun çözümü bağında tespit ettiği 28 Şubat tarihi şu anda o kadar belirleyici değilse de, ve de 2004'e kadar büyük değişiklikler ortaya çıkmazsa, Kıbrıs sorununun çözümü sorunu AB üyeliği konusunda Türkiye diplomasisinin bir baş ağrısıdır. Ya güçler dengesi Türkiye lehine fazlasıyla değişecektir, yani Volkan'ıların anlaşma ihtimaline-hem de toprakları vererek- kendilerini 12/12/2002 tarihindeki gibi yeniden ayarlamaları gerekiyacaktır. Ya da Türkiye burjuvazisi ve asker sivil bürokrasisi eğer gerçekten AB üyeliği için görüşme konusunda elleri mahkum konumdaysalar, bu anlaşmayı imzalayacaklar.

Ve bu, "biz anlaşma isteriz" dediğimizden değil, kendi elleri mahkum olduğundan olacaktır.

Kıbrıs'lı'yı kim takar?

AKEL ve CTP dahil!

Gücün kadar konuşursun baltı girmemiş ormanda!

Nerde bizim bağımsız gücümüz?

Nerde Kuzey ve Güneyin sol kesiminin birliği?

Biri anlaşma planını Rum burjuva çıkarına, diğeri de Türk burjuva çıkarına adapte etmek ister. Anlaşmanın tümü dünya burjuvazisinin çıkarına. Emperyalizm kokuyor buram buram.

Hadi şimdi zamanıdır. Bakın Annan bir plan sundu. Oturun birlikte son şeklini verin ve hep birlikte kabullenip zorla herkese kabul ettirelim.

Yoksa bu anlaşma olup olmayacağı Türk ve AB diplomasisine kalmıştır. Sizinle, bizimle alakası yoktur.

Kim takar Kıbrıs'lı'yı? Hemde bölük pörçük türünü!

Şu andaki en önemli sorumluluğumuz tüm anti-emperyalist barış yanlısı halk güçlerinin birliğini sağlamaktır.

Her şey Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti için!

Ekvador'da değişim seferberliği

Haftalık En Marcha gazetesi, Ekvador Marksist Leninist Komünist Parti'si (PCMLE) ve Halk Cephesi (Unidad Popular) sözcüsü Oswaldo Palacios ile bir söyleşi yaptı.

Palacios, emekçilerin adayı Lucio Gutierrez'in seçim zaferini değerlendiriyor.

Lucio Gutierrez'in zaferi sizce ne anlama geliyor?

Oswaldo Palacios: Gutierrez oligarşik düzenin adamı değil, bir burjuva değil, egemen sınıfların hizmetine koşmuş bir aday değil. Geniş bir emekçi halk hareketi, yerliler, öğretmenler, gençler, yoksul kadınlar, küçük esnaf ve onların sendikal-siyasal örgütleri tarafından desteklenen bu kişi, burjuva demokrasisinin seçim sürecinde başarıya ulaştı. Böyle bir durum, yakın geçmişimizde ilk kez yaşanıyor.

Biz emekçiler ve halk olarak oligarşiyi geriletik, adaylarını yenilgiye uğrattık. Böylece, çoğunluğun çıkarlarını gözeterek demokratik değişimleri gerçekleştirmek için kapı aralanmış oldu.

PCMLE'nin kurulacak yeni hükümete yaklaşımı nasıl olacak?

Oswaldo Palacios: Çeşitli toplum katmanlarının, işçilerin, yerlilerin, köylülerin, öğretmenlerin, öğrenci gençliğin,

emeklilerin vs. çeşitli vesilelerle öne sürdükleri acil talepler ve değişim isteği, halkla birlikte hareket eden komünistlerin de isteğidir. Bu halk hareketi devam ederse ve hükümet de sözüne sadık kalırsa, yolsuzluklara karşı gerçek bir mücadele verebilir, ülkenin kaynaklarını yağmalayıp dokunulmazlık zirri ardına saklananlardan hesap sorabilir.

Devrimci sol tarafından yönetilen bir kitle hareketi, ilerlemeye açık bir hükümet, aynı zamanda emperyalist kurumların dayatmalarına karşı, ulusal egemenliğin savunulması için iyi bir temel oluşturur. Bunun için birlik olmak, hareket halinde olmak ve özelemlerimizi hayata geçirmek, ihtiyaç duyduğumuz değişimi sağlamak için seferber olmak lazım.

Halk iktidara mı geldi, hükümete mi?

Oswaldo Palacios: Halk, seçimler öncesinde ve kampanya boyunca

yolsuzluklara karşı mücadele bayrağını taşıyan, değişim ve sosyal adaleti savunan, böylelikle de güçlü bir dinamik oluşturan isyancı bir askeri, bir yurtseveri destekledi. Ve böylece

Albay Gutierrez, devlet başkanlığı koltuğuna ulaşabildi.

Biz komünistler olarak, halktaki bu yoğun değişim isteğini kristalize etmek üzere, Gutierrez'in başarısı için çalıştık.

Bileşimine, politikalarına ve yüzünü nereye döndüğüne bağlı olmakla birlikte, kurulacak hükümetin halkın çıkarlarına uygun faaliyette bulunan bir hükümet olması için tüm nedenler mevcuttur. Ekvador'un ihtiyaç duyduğu temel değişimleri gerçekleştirebilecek, en alttakilerin, mülksüzlerin, dışlanmışların, Ekvador ulusunun, milliyet ve halklarının özelemlerine tercüman olabilecek bir hükümet... Halk iktidarı için mücadele devam etmektedir.

Seçimlerde elde edilen başarı, bu yolda atılmış önemli bir adımdır.

Parti ve halkın önündeki güncel görevler nelerdir?

Bir kısmına önceden de değindim.

Toplumsal değişimler, özellikle de derin bir temele ve anlama sahip olanlar, öyle gökten düşmüyorlar. Emekçiler ve halk, şimdi,

"Bakalım Lucio bize ne verecek" veya "Bakalım Lucio ne yapacak" deyip rehavete kapılmazlar. Lucio Gutierrez gibi isyancı bir albayla ve yurtseverle birlikte şimdi, biz sol partiler, kitle örgütleri ve sendikalar olarak, amaçladığımız değişimleri gerçekleştirmek üzere işe koyulmalıyız.

Parti, halk ve örgütler olarak somut talep ve önerilerimiz var. Mesela sanayi, tarım ve zanaatçı üretici aygıtın yeniden canlandırılması, iş imkânlarının yaratılması, yerlilerin ulusal taleplerinin karşılanması, cehaletin ortadan kaldırılması, herkese eğitim imkânı yaratılması, devletin halktan yana bir sağlık, sosyal sigorta ve çevre politikasının bulunması vb... Biz işte bu bayrağı yükseltmeli ve söz konusu taleplerin yerine getirilebilmesi için üzerimize düşen çalışmayı gerçekleştirmeliyiz. Oligarşinin değişim karşısındaki

direnci böyle kırılacaktır.

Her halükârda bugün Ekvador'da sınıf mücadelesinin yeni ve önemli bir aşamasında bulunuyoruz.

Bilinmelidir ki, tarihe yön veren, değişimi gerçekleştiren, dönüşümlere yol açan güç, halklardır.

Devrimcilerin görevi, halkla birlikte bu yolda dövmektir. Bugün ve yarınki eylemimize yol gösterecek olan da budur.

Sosyalist Gözlem

Özdemir Göçer

İŞTE BİZİM GÜCÜMÜZ DÜNYA PROLETERYASI (2)

Kendi işinde çalışan bir köylü ailesi, kendi kendine yeterli olup geçimini sağlayabilir. Ama kentlerde bu olanaksızdır. Kentliler satacak birşeyleri (işgüçleri) olmazsa, açlıktan ölmeye mahkumdurlar. Ayrıca tarımsal nüfus içinde de hatırı sayılır bir işgücü el sanatları ve ilkel endüstrilerde çalışmaktadır. Bunların miktarı da toplam tarımsal istihdamın %30-40 kadarı olarak tahmin edilmektedir. Kırsal kesimdeki yarı proleterleri de katmamız halinde dünya çapında işgücü ile geçinenlerin nüfusu toplam dünya nüfusunun %40'ı ile %50'si arasındadır.

Sanayisizleştirme (Deindustrialisation) Efsanesi!

İşçi sınıfının yok olması iddiası, genellikle sanayideki gelişmelere bağlanmaktadır.

'Sanayisizleştirme', 'Sanayi sonrası toplum' gibi ifadelerle sanki sanayinin ortadan kalkmakta olduğu ve buna bağlı olarak da işçi sınıfının yok olmakta olduğu iddia edilmektedir.

Halbuki kara dayalı ve ihtiyaca göre planlanmamış kapitalist üretimin sıralı dönemler halinde derin krizler yaşadığı bilinmeyen değildir. İşte bu krizler esnasında ve sonrasında kapitalist ekonominin yeniden yapılanması sürecinde bazı sektörler yok olur. Bazıları eski önemini yitirir ve bazıları da yeni yeni gelişip öne çıkar. Bu esnada iş güvenliği iyice ortadan kalkar. Kendi hesabına çalışan kesimlerin birçoğu yoksulluğa itilir ve proleterleşir. Ama tüm bunlar sanayi proleteryanının ortadan kalktığını göstermiyor.

İşte dünyanın en büyük ekonomisi olan ABD'den son 100 yılda işçi sınıfının gelişme tablosu.

ABD sanayi sektöründeki ücretli işgücü

1900	10.920.000
1950	20.698.000
1971	26.092.000
1998	31.071.000

Artış çok belirgin. Eski endüstriler yok olmadı. Tam tersine vietnam savaşı sonrasında, ABD'de ağır sanayide istihdam edilen işçilerin nüfusu ABD tarihinin en büyük rakamına ulaştı.

Japonya'dan aldığımız rakamlar daha da çarpıcı, 1950 ile 1971 yılları arasındaki dönemde Japon işçi sınıfı iki katından fazla arttı. 1998'e gelene dek %13 daha büyüdü.

Sanayi proleteryanının azalmış olduğu Batı ülkeleri de vardır. Son otuz yılda İngiltere ve Belçika'da sanayide istihdam edilmiş nüfus üçte bir oranında azalırken, bu oran Fransa'da dörtte bir oldu.

Şimdi, bu üç ülkedeki durum 'sanayisizleştirme' sürecinin varlığına mı işaret etmektedir? Kesinlikle hayır.

Emperyalizmin eşitsiz gelişimi, bir dönem yıldızı parlayıp yükselen emperyalist güçlerin, daha sonraki başka bir dönemde değişen teknoloji, siyasi koşullar ve rekabet ortamlarının sonucunda, rakip emperyalist güçlerin gerisinde kalabilir. Nitekim 20. yy başlarında öne çıkan emperyalist güçler olan İngiltere-Fransa, 1950'li yıllardan sonra yerlerini ABD ve Japonya'ya bıraktılar. Burada söz konusu olan, sanayisizleştirme değil, emperyalist kapitalist sisteminin yeniden yapılanmasıdır. (kaynak-C.H. Feinstein ıstructurel Change in the developed 20th century-Oxford Devew of Economic Policy Vol. 15, no: 4 (winter 1999).

Dünyaya İngiltere-Fransa gözlükleri ardından bakmak bu nedenlerden dolayı çok sakıncalıdır. Küresel olarak meydana gelen gelişim ve değişimi görmemizi engeller.

Fransa'da Sangatte iltica kampı kapatma kararı alındı

Fransız hükümeti, Fransız ve İngiliz Hükümetleri arasında tartışmalara yol açan Sangatte İlticacılar kampını yıl sonuna kadar kapatma kararı aldı.

Fransız

İçişleri Bakanı Nicolas Sarkozy kapatma kararını İngiltere ile yaptığı görüşmeler sonrasında aldı.

Bu kampın kapatılması ardından İngiltere 1000 Iraklı Kürd'ü kabul edip çalışma izni vereceğini ve de buna ek olarak 'bir kısım' Afganistanlı'yı da kabul edileceğini açıkladı.

Bu açıklamada ilginç gelen bir nokta da "İngiltere için iyi bir gelişme oldu" demesiydi. Buna ek olarak "bizim için ileriye yönelik büyük

bir adım atıldı...tabii ilticacılara ilk etapta kısıtlı oturma izni verilecek. Bu durumda iş bulup yerleşirlerse oturma izinlerini uzatma mümkün olabilir" dedi.

Bu açıklamalar İngiliz ve Fransız Hükümetlerinin İlticacıları değil kendi çıkarlarını gözettiklerinin bariz örneğidir.

Bazı gerçekler:

" Kamp bir aydır yeni gelenlere kapalı olmasına rağmen çoğu Iraklı Kürt olan ortalama 1600 kadar insan hala kampta tutulmakta.

" Bunlara ek olarak 3000 kadar kişi kampta kayıtlı olmalarına rağmen kampta bulunmamaktadırlar.

" Bu kamp 1999'da İngiltereye iltica etmek için bekleyenlere sığınma olanakları vermesi için kurulmuştu.

Kısaca bu kamp İngiltere Hükümetinin ülke içinde çalışan insan sayılarını kontrol etmek için aldığı önlemlerden sadece biri. Bu gibi kamplar hem ülkeye girişi hem de çalışan sayısını kontrol altına almanın yolları olarak görülmüştü. İngiltere'de bir taraftan işsizlik artarken, ülkeye giriş verilen ilticacı sayısında da %11'lik bir artış izlendi.

Parka

ERDAL EREN...

Türkiye'de 1980 öncesi dönem, devrimci mücadelenin en yoğun olarak yaşandığı dönemdi. Yüzbinler, kendini bu mücadelenin içinde bulmuş, her yerde çatışmalar, direnişler, eylemler birbirini izlemiştir. Toplumun devrimci ve karşı-devrimci olmak üzere iki kutba ayrılması zaten bunun en güzel örneğidir. Yükselen bu mücadele, sistemi iyiden iyiye tehdit eder hale gelmeye başladığından ki, başta o dönemin gençleri olmak üzere devrimci unsurları, sistemin teröründen büyük oranda etkilendiler. Evler basıldı, işkencede yüzlerce insan katledildi, sakat bırakıldı, resmi ve sivil faşist güçlerce binlerce insan sokak ortasında, mitinglerde, eylemlerde öldürüldü.

Erdal Eren de 1980 öncesi Türkiye'sinin devrimci mücadelesinde yer alan yüzbinlerce gençten birisiydi. O da, halkın iktidarını kurması, azınlığın diktatörlüğüne son verilmesi, bağımsız, sosyalist bir ülke kurulması için savaşanlardandı...

Erdal Eren'in de içinde bulunduğu bir eylem esnasında Zekeriya Önge adında bir askerin ölmesi üzerine Erdal Eren tutuklandı. Askeri Mahkeme, onu, eyleme müdahale eden askeri öldürmekten suçlu buldu. O, mahkemede, aynı Denizler gibi hiç taviz vermedi, eğilmedi... Askeri kendisinin öldürmediğini söyledi. Gerçekten de öyleydi. Askeri öldüren mermi, bir tüfek mermisiydi. Oysa, Erdal Eren'in üzerinde sadece tabanca vardı. Dahası, eylemcilerin hiçbirinin üzerinde tüfek yoktu. Askerler, eylemcilere ateş açtıklarında, kendi tüfeklerinden seken bir mermi, bir ere isabet edip onu öldürmüştü. Tüm kriminal incelemeler, bilimsel çalışmalar, bunu gösteriyordu. Egemenler, askeri Erdal Eren'in öldürdüğüne dair hiçbir kanıt

bulamadılar...

Ancak, faşist düzen için, gerçek suçlu ya da hakedilen ceza hiçbir zaman önemli değildir. Öyle de oldu.. Suçu işleyen Erdal olmamasına rağmen, 2 Şubat-19 Mart tarihleri arasında yapılan "jet yargılama" ile idam cezası verildi, kalem kırıldı... Devlet, Denizlerden sonra yine taammüden cinayet işleyecekti...

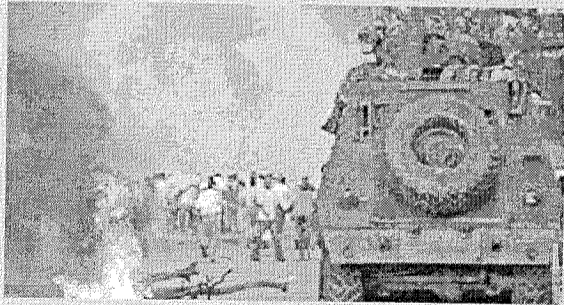
Ancak ortada bir sorun daha vardı. Erdal, daha 17 yaşındaydı. 18 yaşından küçük birisine idam cezasının verilmesi burjuva yasalara göre mümkün değildir. Ancak oligarşi, bunun da çaresini buldu. Nasıl olsa birisi asılmalıydı. Ne yapıp edilib halkın, devrimcilerin gözü korkutulmalıydı. Ve nihayet, Erdal'ın 17 olan yaşı, mahkeme kararıyla büyütüldü ve idamın önündeki son engel de kaldırılmış oldu.. Artık herşey yasalara "uygundu"... 13 Aralık günü de Eren, idam edildi. İdama giderken de ideolojisini haykırmaktan asla vazgeçmedi.

Dönemin faşist zihniyetinin bir yansıması olarak işlemediği bir suçtan dolayı, tamamiyle sindirme, ezme, korkutma politikalarının bir sonucu olarak, 17 yaşında bir komünistin idamı, dünya tarihinde yerini Erdal'ın mahkemede söylediği şu sözlerle almıştır:

"Bir gün, mutlaka sizin yerinizde halkımız olacak, sizi ve koruduğunuz düzeni yargılayacak ve doğru kararı verecektir!"

Genç komünist Erdal Eren'i, ölümünün 22. yılında saygıyla anıyoruz...

Venezeula felç!

Süresiz devam etmekte olan grev tüm ükeyi çalkalandırmakta. Venezeulla'da Petrol işçilerinin grevlerine Tanker ve arıtma işçilerinin de katılması ülkeyi felç etti.

Yüzlerce kişi Cumhurbaşkanı Hugo Chavez'in istifasını talep etmekte.

Grevin beşinci gününde bir kişi öldürüldü. Tam olarak göstericinin kimin tarafından öldürüldüğü açıklanmadı.

Ham petrol üretiminin %20'ye kadar düşüş göstermesinin ardından hükümet, grevde olan sendikalarla daha önce konuşmayacaklarını ilan etmesine rağmen, anlaşma masasına oturmak zorunda kaldı.

Ülkenin bir çok bölgesinde yapılan gösterilerde Cuma günü ülkenin her taraflarında çatışmalar patlak verirken Caracas ortasında iki tarafın destekleyicileri hiç de kolay olmayan sakin bir tutum sergilediler.

Buna karşılık olarak Chavez taraftarlarının El Siglo gazetesine saldırması, siyasi arenada, şiddetin tırmandırılışı olarak simgelenmekte. Gazetenin editörü "silahları vardı ve dördüncü kata kadar tüm camları kırdılar" açıklamasını getirdi.

Petrol şirketleri Cumhurbaşkanını överken, halk ise "Venezeulla'nın yaşanan son 100 yılın en yolsuz yönetimi" açıklamasını getiriyorlar.

Cumhurbaşkanı Chavez'in askere petrol yataklarını 'koruma' emrini vermesi, Petroleos de Venezuela (PDVSA), devlet güdümlü petrol şirketinin dolayısıyla de bu sektörün büyük zarar gördüğünün kabul edilmesi olarak değerlendirildi.

Bu gelişmeler karşısında Cumhurbaşkanı Chavez askere, arıtma tesisleri ve tankerleri ele geçirme emrini verdi. Askeri kullanarak grevi kırmayı hedefleyen Chavez sendikaların kararlılığı karşısında çaresiz kalmakta.

Nazlıca

Nazlı Şahin

ÇİĞLİK

22 Kasım Cuma akşamı CNN Türk kanalında Mehmet Ali Birand'ın Mağusa Doğu Akdeniz Üniversitesi toplantı salonunda yaptığı "Kıbrıs çözülsün mü, bölünsün mü?" adlı programında Türkiyeli bir öğrencinin Kıbrıslı bir öğrenciye "siz kendinizi Rumlardan nasıl koruyacaksınız biz olmazsak, koruyamazsınız" çıkışları üzerine Kıbrıslı öğrencinin "bu topraklar bizim, bırakın da biz konuşalım, ben ülkemden göç etmek istemiyorum, susun artık ve bırakın biz konuşalım, bırakın! Bu topraklar bizim" sözleriyle verdiği cevap barış ve demokrasiden yana olan her Kıbrıslının sahip çıkması gereken bir çığıktır.

Ancak, yıllardır barış ve demokrasiden dem vuran bazı çevreler umutlarını ABD ve AB'ye bağlayarak emperyalistlerden çözüm beklemekte dirler. Dünya coğrafyasına baktığımızda emperyalistlerin barış ve demokrasi yerine, kan ve gözyaşı yaşatan savaşlardan başka hiçbir şey getirmediği görülüyor.

Kıbrıs sorununun çözümünde temel rolün ülkeye sahip çıkmaktan geçtiğinin kavranması, şoven etki ve milliyetçi önyargıların yerini sınıf bakışı ve kardeşlik bilincinin alması açısından, işçi ve emekçilere kavratma sorumluluğunu üstlenen yeni bir partinin (Kıbrıs Sosyalist Parti) nin kurulması tarihi bir olaydır.

Bu partinin gündeminde; Kıbrıslı ve Türkiyeli emekçilerin karşılıklı olarak birbirlerini anlaması ve ortak kurtuluşa doğru yürüme bilincini geliştirmesi, şoven etkilerden ve uç değerlendirmelerden uzak, kazanıcı, birleştirici ve aydınlatıcı olmak temel yaklaşımı vardır.

KSP; Emek, barış ve demokrasi yanlılarıyla daha da genişlemeli, sermaye cephesine ve emperyalist planlara karşı Türk ve Rum emekçilerinin, gençlerin, kadınların ve aydınların mücadele partisi olarak büyüyüp güçlenmesi acil bir ihtiyaçtır. Bu ihtiyaca uygun olarak çalışmaların sürdürülmesi görev ve sorumluluğun, başta merkezi düzey olmak üzere, her düzeydeki parti savunucularının ve faşizme karşı olan her bireyin de omuzlarında olmalıdır.

Bağımsız birleşik bir Kıbrıs için, barış için, savaşa karşı, açlığa ve yoksulluğa karşı, yok edilmeye ve göçlere karşı mücadelenin yaygınlaştırılması ve kitlesel etkinlikler başta olmak üzere emperyalizm ve işbirlikçilerinin saldırılarının püskürtülmesi, demokratik taleplerin kazanılması için mücadelenin yükseltilmesi doğrultusunda DAÜ'deki öğrenci kızımızın çığılığına sahip çıkacak tek parti KSP'dir.

Ülkene ve Kıbrıs'ın üzerine bir güneş gibi doğan KSP'ne sahip çık.

AB GENİŞLERKEN

Dünya ekonomik bunalımı, Avrupa Birliği (AB)'nin genişlemesi ve AB'nin yönetim yapısı üzerine yapılan tartışmalar, Avrupalı güçleri, siyasal konularında önemli değişiklikler yapmaya zorlamaktadır. Bunun sonucunda AB içinde derin ekonomik ve siyasal görüş ayrılıkları oluşmaktadır. ABD ise, soğuk savaş döneminde yaptığı gibi Avrupa'nın bütünleşmesini savunma yerine, militarizme ve tek kutupluluğa dayanarak, Avrupa'daki hükümetler arasındaki gerginlikleri körüklemektedir. Fransa Cumhurbaşkanı Jacques Chirac ile İngiliz Başbakanı Tony Blair arasında cereyan eden tarımsal sübvansiyonlara ilişkin tartışmalar da göstermektedir ki, AB içi tartışmalar ile AB-ABD arasındaki ilişkiler birbirinden ayrılmaz.

AB'nin Doğu Avrupa'ya doğru genişlemesinin önünde duran en önemli engellerden biri, AB bütçesinin %40 kadarı olan 40 milyar euro tutarındaki AB'nin Ortak Tarım Politikası (OTP) harcamaları idi. Tarımın desteklenmesine dayanan bu politika gereği, AB'ye girecek Doğu Avrupa ülkelerinin çok sayıdaki küçük çiftliklerine bu destek yardımlarının yapılması, AB'ye çok pahalıya mal olacaktır. OTP ile ilgili olarak yapılan görüşmelerde, daima bu politikadan yararlanmış olanlar (Fransa, İspanya ve İtalya) ile bu politikanın maliyet faturasını ödeyenler (Almanya, Birleşik Krallık ve Danimarka) arasında anlaşmazlık çıkmıştır. Bilindiği gibi, Chirac ile Almanya Başbakanı Gerhard Schröder arasında, AB genişleme görüşmeleri arifesinde varılan anlaşma, Fransa'nın yararına sonuçlanmıştı. Buna göre OTP'de, %25 ile başlayacak olan AB sübvansiyonları, 2006 yılına kadar uygulanacak ve o tarihten sonra tarım alanında eşitlik sağlanınca bu yardımlar, büyük ölçüde azaltılacaktır. Daha sonra AB üyesi 15 ülke tarafından değiştirilmeden kabul edilen bu Fransız-Alman anlaşması, AB'nin genişleme dosyasında bir rahatlatma sağlamıştı.

Birleşik Krallık Başbakanı Blair, Fransa hükümetini kamuoyu önünde ikiyüzlü olmakla suçlamış ve bir taraftan Afrika'ya yardım ettiğini söylerken, öte taraftan da Afrikalı çiftçilere Avrupa pazarlarını kapattığını söyledi. Bunun üzerine Chirac da, 3 Aralık'ta yapılması planlanan Fransız-İngiliz diplomatik zirvesini iptal etti.

OTP ile ilgili Fransız-Alman kararı, Blair hükümetinin dış politikasını da önemli ölçüde etkiledi. Londra'nın İtalya ve İspanya'daki tutucu hükümetlerle ittifak kurma girişimi, iyi sonuçlanmadı. Seville zirvesinde, göçle ilgili aşırı derecede baskıcı önlemler alma önerisine, Fransa ve İsveç karşı çıktı. İngiliz basını ise, Fransa Başkanı Mitterrand ile Almanya Başbakanı Helmut Kohl'ün euro ortak para birimini Birleşik Krallık'a bir oldu-bitti olarak kabul ettirilmesi üzerine, Avrupa'da Fransız-Alman döneminin başlamış olabileceği endişesini ortaya atmıştı.

Bir dizi ekonomik ve jeopolitik etken, Fransız ve Alman politikalarının önemli ölçüde buluşmasına yol açmaktadır. Her iki ülke hükümeti de, bütçe açıklarını Avrupa Bütçe Dengesi Sözleşmesi uyarınca sınır olan %3'lük oranı aşacak gibi görünmektedirler ve ekonomik bunalım dönemlerinde bu kısıtlamanın gevşetilmesini destekleyeceklerine ilişkin işaret vermişlerdir. Fransız hükümeti, daha önce de, euro kullanan ülkelerin bütçe açığı harcamaları yoluyla askeri güçlerini artırmaları için Sözleşmenin değiştirilmesinden yana görüş ortaya koymuştu.

İngiliz yorumculara göre, Fransa ile Almanya, halen AB bütünleşmesinin önde gelen ülkeleri olup, Irak'ta bir savaş için ABD planlarına en çok çekince koyan Avrupa ülkeleridir. Schröder'in seçimleri yeniden kazanması, Irak saldırısına karşı savaş karşıtı bir tutum sergilemesiyle gerçekleşmiştir. Fransa da Washington'a boyun eğmezden önce, BM Güvenlik Konseyi'nin konuyu uzun

uzun görüşmesinde ısrar etmektedir. İngiliz Guardian gazetesi, Blair'i ABD'nin savaş planlarını destekleyerek, Avrupa'da tecrit edilmesine yol açacak bir "kabus senaryosu" konusunda uyarmıştır.

Öte yandan Fransa-Almanya arasındaki bu yakınlaşmanın devam edeceğine ilişkin herhangi bir güvence de yoktur. İtalya'nın Silvio Berlusconi hükümeti gibi, bazı AB üyeleri, bazı konularda Fransa-Almanya eksenini desteklerken, bazı konularda da Britanya'nın Amerikan yanlısı görüşlerini desteklemişlerdir.

Blair hükümeti, Washington'a daha az bağımlı bir siyasal gündemin gelişmesi halinde, AB ile ABD arasında geleneksel uzlaşma sağlayıcı konununun zarar göreceğinden korkmaktadır. O nedenle, Fransa-Almanya arasındaki OTP ile ilgili anlaşmaya karşı çıkarak, bunun, eski Fransa Başbakanı Valerie Giscard d'Estaing tarafından hazırlanan AB Anayasa taslağını berhava edeceğini savundu. Oysa ki bu taslağın bütün AB üyeleri tarafından kabul edilmesi uzak bir olasılıktır. Yine de Alman Dışişleri Bakanı Fischer, anayasada önerilen kurumların hepsini desteklemediğini söylemekle beraber, eğer bir AB Anayasası olacaksa, bunun "herhangi ayrıntılı bir tartışma yapılmadan" kabul edilecek olan Giscard'ın tasarısı olacağını vurguladı.

Fransa ile Almanya, AB Anayasası konusunda ortak görüşlerini oluşturmak için bir doruk toplantısı yapacaklarını duyurdular. Fransız basını, Chirac'ın "karşılıklı yardımlaşmayı güvence altına alan" bir maddenin tasarıya eklenmesi yanında, Avrupa'nın ABD ve NATO'dan bağımsız bir Avrupa askeri gücü oluşturmasında gerekli olan A-400M adlı askeri ulaştırma uçağının yapım projesini Almanya'nın finanse etme sözünde durması için ısrarlı olacağını yazdı.

AB'nin gelişmesindeki Amerikan baskıları, sadece İngiliz hükümetinin AB-ABD ilişkilerinin dile getirilmesini önlemek için yaptığı umutsuz çabalarla sınırlı değildir. Washington'un, Türkiye'nin AB'ye alınması için yaptığı ısrarlı destek, AB'nin iç çalışmasındaki etkisini artırmaya yönelik olan herkesin bildiği bir çabadır. 60 mily-

on nüfusa sahip olan Türkiye, ABD'nin Ortadoğu'daki ana müttefiklerinden biri olup, AB'ye üye olması halinde AB kurumlarının birçoğunda fazla sayıda sandalye elde edecektir.

Geleneksel olarak ABD'ye yakın olan İngiltere ile İtalya, Ankara'nın AB üyeliği için desteklerini beyan etmişlerdir. Giscard, 9 Kasım'da Türkiye'nin kültür açısından farklı bir ülke olduğunu ve nüfusunun hızla arttığını söyleyerek, AB'ye üye olması halinde "AB'nin sonunun geleceğini" öne sürmüştür. Dinsel ve kültürel sorunların kendi görüş ve konumu ile ilgili olarak pek bir rol oynamadığını belirten Giscard d'Estaing, daha sonra Avrupa ve yakınındaki Ortadoğu bölgeleri için ortak bir pazar oluşturulmasını önermiş ve AB ile Türkiye arasında bir "ortaklık sözleşmesi" olasılığında söz etmiştir. Giscard'ın gerçekten tek endişesi, Türkiye'nin AB üyeliğinin AB içindeki siyasal güç dengesi üzerindeki etkileridir.

Fransa Parlamentosu'ndaki çoğunluk grubunun başkanı Jacques Barrot gibi Lüksemburg Başbakanı da Türkiye'nin AB üyeliği için görüşmelere başlama tarihi verilmesinden duyduğu endişeleri dile getirmiştir. Schröder, 13 Kasım'da üyelikten söz etmeden, Türkiye ile AB arasında bir yakınlaşma olmasını görmek istediğini söylemiştir. Alman Hıristiyan Demokrat Birliği'nin Avrupa temsilcisi Elmar Brok, AB'nin sınır bölgeleri için "orta dereceli üyelik" konusunu ciddi olarak düşünmekte olduğunu söylemiştir. Türkiye'nin üyeliğinin Aralık ayında takvimlenmesi planlanmıştır ve bu konudaki görüşmeler çok yoğun ve gergin geçmektedir.

AB'yi sarsan tartışmaların hepsinin de ortak bir dayanak noktası vardır: Avrupa'nın egemen sınıfları, ABD-AB ilişkileri ve Washington'un dış politikasının evrimi konusunda muazzam endişeler duymaktadırlar. Farklı AB üyesi devletler arasındaki değişen ittifaklar, büyük ölçüde onların ABD karşısındaki tutumlarıyla tanımlanmaktadır. Washington'dan gelen ve gittikçe artan dengesiz, tek yanlı ve militarist politikalar, AB içinde önemli siyasal bunalımları kışkırtmaya gebecektir.

Hüseyin Erdoğan

Kıbrıs, AB ile Üyelik Görüşmelerini Resmen

Avrupa Birliği ile üyelik görüşmelerini sürdüren Kıbrıs Heyeti Başkanı Yorgos Vasiliyu, 4 Aralık 2002 tarihinde bir basın toplantısı düzenleyerek, Kıbrıs Cumhuriyeti'nin AB ile üyelik görüşmelerini başarıyla tamamladığını açıkladı.

Yorgos Vasiliyu, 31 başlıktan oluşan AB Müktesebatı ile tam bir uyum sağlayarak görüşme sürecini başarıyla tamamlayan Kıbrıs'ın, siyasal sorunda ilerleme kaydedilsin veya kaydedilmesin Avrupa Birliği üyeliğine kabul edilecek 10 ülkeden biri olacağını söyledi.

AB ile üyelik görüşmelerini sürdüren Kıbrıs Heyeti ile AB yetkilileri, yaptıkları son toplantıda, geriye kalan tarım ve bütçe başlıkları ile ilgili düzenlemeleri de tamamladıklarını açıkladılar. Böylece dört buçuk yıldan beridir devam eden üyelik görüşmeleri de sona ermiş oldu.

Kıbrıs görüşme heyeti başkanı Yorgos Vasiliyu, AB'nin

tarım konusundaki önerilerinin Kıbrıslı tarım üreticilerinin taleplerini karşıladığını söyledi. Buna göre, Kıbrıslı çiftçiler, 7 yıllık geçici bir süre için kendi ulusal hükümetlerinden sübvansiyon alabilecekler ve bunun yanında 2 bin hektarlık bağı yeniden ekerek, yıllık süt üretimlerini 145 bin tona kadar yükseltebilecekler.

AB yetkilileri, 2004 ile 2006 yılları arasında, Kıbrıs'tan alacağı zorunlu bütçe katkısı dışında, her yıl Kıbrıs'a 16 milyon euro vermeyi taahhüt etti. Bunun yanında, öteki 9 aday ülke ile anlaşmaya varılacak daha fazla fon ve tarım desteğinin Kıbrıs'a da uygulanması kabul edildi. 2004 yılında AB'ye katılacak 10 ülke arasında, üyelik görüşmelerini tamamlayan ilk ülke Kıbrıs Cumhuriyeti olmaktadır. Geriye kalan diğer aday ülkeler şunlardır: Çek Cumhuriyeti, Estonya, Macaristan, Litvanya, Letonya, Malta, Polonya, Slovakya ve Slovenya. Bulgaristan ile

Romanya'nın da, 2007'de üye olması beklenmektedir. Vasiliyu, Kıbrıs'ta bir çözüme ulaşılması halinde Kıbrıs Rum ve Kıbrıs Türk toplumlari arasında bugün var olan yaşam standardı farkının süratle giderileceğini, ekonomik büyüme hızının herkesi şaşırtacağına öne sürdü. Yorgos Vasiliyu, Kıbrıs'ın resmen AB'ye katılmasından sonra, Birliğin Kıbrıs'a 80 milyon euro tutarında para yardımında bulunacağını, bu parasal yardımın işgal altındaki bölgenin kalkınması için kullanılacağını açıkladı. Vasiliyu, "Çözüme ulaştığımızda işgal altındaki bölgenin ekonomik geri kalmışlığının giderilmesi için Kıbrıs'a milyonlarca dolar gelecek" dedi.

Çözüme ulaşılmadan Kıbrıs'ın Avrupa Birliği'ne katılması halinde ne olacağı sorusunu ise Vasiliyu şöyle yanıtladı: "Avrupa Birliği'ne Zürih ve Londra anlaşmalarıyla kurulmuş olan Kıbrıs Cumhuriyeti katılmakla birlikte, AB

NATO GENİŞLERKEN

İngilizce yazılışının ilk harfleri ile kısaca NATO diye anılan Kuzey Atlantik Paktı, 21 ve 22 Kasım 2002 tarihlerinde Çek Cumhuriyeti'nin başkenti Prag'da yaptığı bir toplantıda, 53 yıllık geçmişi içinde, emperyalizmin bir seçkinler kulübü olmaktan çıkarak, bir "kitle örgütü" haline geldi. Üç Baltık ülkesi olan Estonya, Letonya ve Litvanya yanında, Slovenya ile Slovakya ve Doğu Avrupa'nın fakir ülkeleri olan Bulgaristan ile Romanya, NATO'ya katıldı. NATO doruk toplantısının, ilk defa eskiden Varşova Paktı üyesi olan bir ülkenin başkentinde yapılmış olması da anlamlıydı.

NATO 2004 yılının ortasında, 26 üye ülkeyi kapsamış olacak ve üzerinde etkin olduğu topraklar, Rusya sınırlarına kadar ulaşacaktır. Böylece, NATO Genel Sekreteri George Robertson'un da dediği gibi "Avrupa'nın parçalanmış olmasına, nihai olarak son verilmiş olacak"tır.

Bilindiği gibi NATO'nun doğuya doğru ilk genişlemesi, "soğuk savaşın sona ermesi" ardından, 1999'da Washington'da yapılan NATO doruk toplantısında, Macaristan, Çek Cumhuriyeti ve Polonya'nın bu askeri örgüte katılması ile sağlanmıştı..

Katılan ülkelerin askeri yönden zayıf olmaları yüzünden NATO'nun zayıfladığı ileri sürülebilirse de, NATO'nun Doğu Avrupa'ya doğru genişlemesi ile askeri vurucu gücü yanında, siyasal düzeni de yeniden şekillenmektedir. Artık Doğu'daki düşmana karşı yardımcı askeri birliklerin devşirilmesi söz konusu olmayıp, NATO'nun sınırları Rusya'ya kadar uzanmış bulunmaktadır.

Yeni NATO üyesi olan Doğu Avrupa ülkeleri, artık kendi başlarına dış politika yürütemeyeceklerdir. Bağımsız bir dış politika, ancak tarafsız, bağlantısız ve hiç bir bloka bağlı olmayan ülkeler topluluğu ile olası olabilirdi. Bunu Yugoslavya, Miloseviç döneminde denemek istemişti.

NATO'nun Doğu'ya doğru genişleme projesi, daima NATO ile onun emperyalist emellerine karşı duran unsurlar arasında bir tarafsız bölge oluşturmaya yöneliktir. NATO'nun genişleyip, bütün dünyayı saran bir pakt haline dönüştürülmesi, ABD'nin dünya çapındaki stratejik çıkarlarına hizmet etmeyi amaçlamaktadır. ABD'nin tek yanlı saldırganlığı, NATO'nun kendi iç yapısı ile bile uyumsuzdur. Pentagon'un görüşüne göre, NATO, Batı'nın genel çıkarlarından çok, ABD'nin kendi çıkarlarına uygun düşmesi halinde işe yarayacaktır.

NATO Genel Sekreteri George Robertson'a göre, NATO artık bölgesel bir savunma örgütü olmaktan çıkmış, "küresel bir örgüt" haline gelmiştir. Artık tehdit, sınırlardan değil de, "başka yerler"den gelmektedir.

ABD'nin NATO Büyükelçisi Nicholas Burns ise, NATO'nun ileride Kafkasya ve Orta Asya ülkeleri ile de yakın ilişkiler kurma yanlısı olduğunu söyledi. Burns, Gürcistan'dan Uzbekistan'a kadar bir dizi ülkenin NATO ailesinin yeni üyesi olması perspektifine değinerek, NATO'nun sınırlarının Çin'e kadar uzanmasına ilişkin planlardan söz etti.

Nitekim Prag'da buluşarak, bu ikinci genişlemeyi kutlayan 19 NATO üyesi ülkenin devlet ve hükümet başkanları, "kapının başka ülkeler için de açık tutulduğunu" duyurdular. Almanya'nın Dışişleri Bakanı Joseph Fischer, olası yeni üyeler olarak Hırvatistan ve Makedonya'nın adını andı. Ama Burn'a göre, iç politik sorunlarla boğuşmakta olan Makedonya ve Arnavutluk ile Hırvatistan şimdilik bekleme odasında kalmalıdır.

NATO Doruk Toplantısında alınan önemli kararlardan biri de, NATO'nun Acil Müdahale Birlikleri oluşturması için yolun açılmasına ilişkindir. "Response Force" diye anılacak olan 21 bin kişilik bir askeri mukabele gücü, en erken Ekim 2006'da hazır olacaktır. Bu birliklerden 5 bin kişilik çekirdek bir gücün, birkaç gün içinde dünyanın herhangi bir yerine "derhal ulaştırılması" amaçlanmaktadır. Bu komando birlikleri, yüksek teknolojik silah donanımına sahip olacak ve en az bir ay, herhangi lojistik bir destek almadan savaşabileceklerdir. ABD, bir süreden beridir bu birliklerin kullanacağı silahlarla ilgili araştırma ve silahlanma projelerini yürütmektedir.

Siyasal alandaki tartışmalar ise süregelmektedir. Avrupa Birliği, NATO'nun bu askeri birliklerine paralel olarak kendi ordusunu oluşturmayı istemektedir. NATO diplomatlarına göre, AB ordusu 60 bin kişilik olacak ve daha çok çatışma çıkan bölgelerde barışı sağlamak için kullanılırken, yeni NATO birlikleri de Afganistan gibi güç savaş koşullarının olduğu yerlerde kullanılacaktır.

NATO doruk toplantısının Prag'da yapıldığı günlerde, Avrupa'daki en güçlü komünist partilerden biri olan Çek Cumhuriyeti'nin Bohemya ve Moravya Komünist Partisi (KSCM)'nin başkanlığında Avrupa'daki 25 ülkeden gelen 35 komünist ve işçi partisinin temsilcileri, bir "NATO Doruğu Karşıtı" toplantı ve gösteri düzenleyerek, NATO politikalarını protesto etmişler ve Avrupa barış hareketinin canlandırılması için çalışmalarını eşgüdümleme kararı aldılar. ATTAC gibi başka silahsızlanma örgütleri de, 1980'li ve 90'lı yıllarda Yeşiller'in savunduğu "NATO'nun dağıtılması" talebini yükselten gösteriler yaptılar.

Hüseyin Erdoğan

Yoldaşca...

TC'DE CEZAEVİNDE "HAYATA DÖNÜŞ" OPERASYONUNUN İKİNCİ YILDÖNÜMÜ.

19 Aralık 2000! Bütün dünyanın gözleri önünde yaşanan vahşetin "Hayata Dönüş" adını aldığı tarih.. Yıkılan, yakılan, bombalanan cezaevleri ve kurşunlanan bedenler.. Yakılan, hem de diri diri yakılan 6 kadın, atılan zehirli gazlar ve sıkılan kurşunlarla öldürülen onlarca insan. Belki de en acısı, üç maymunu oynayan insanlık. Görmeyen, duymayan, konuşmayan!

İletişim araçlarından tutun da sözde bilimin ürettiği üniversiteler vb. tarafından kuşatılan, bilinci çarpıtılan, sistemin kolluk güçleri yani asker ve polisi ile baskı altına alınan, susturulan, ezilen insanlar ve o insanları baskıdan, sömürden ve karanlıktan kurtarmaya çalışan bir avuç insanın hunharca katledilmesi... "Az bile öldüler"(1), "cezaevlerine hakim olamazsak IMF politikalarını hayata geçiremeyiz"(2), "Beş yıldızlı otel odası"(3) ve bunlara benzeyen onlarca itiraf ve bir o kadar da söylenmiş yalan... Sonuç olarak 101 ölüm. Peki biz devrimciler neredeyiz? Bu güne kadar neler yapabildik? Belki de sorulması gereken en önemli soru şu olabilir... O duvarlar neden ve hala ayakta ve bizler bu yaşanan vahşete neden engel olamadık? Sağlık sorunları nedeniyle tahliye edilen, vücudunda ağır tahribatlar olan ve kalıcı sakatlıklara maruz kalan ölüm orucu eylemcileri için neler yaptık, neler yapamadık? Birakalım devrimci sorumluluklarımızı, en ufak insani sorumluluklarımızı layıkıyla yerine getirdik mi? Galiba bu sorulara verilecek tek bir cevap var; hayır! Belki aramızda bu sorumluluklarını yerine getiren yoldaşlarımız varolabilir. Daha doğrusu, bu sorumlulukları yerine getiren, hakkını fazlasıyla veren yoldaşlarımız vardır. Yeterli olmasa da iyiniyetle ve elinden geldiği kadar yardımcı olan, mücadele veren dostlarımız da var. Ama bunları maalesef teker teker toplayıp bir araya getirdiğimizde ortaya olumlu yanları olan fakat başarıyla çizilememiş bir tablo çıkıyor. Belki bu satırlar okuyucuda bir moral bozukluğu yaratmış olabilir. Ama buradaki amaç olumsuzluk yaratmak değil, kendimize ayna tutmaktır. Gerçekçi olmalı, imkansız istemeliyiz. Bizden öncekiler bunu istiyorlar bizlerden ve önümüze hedef koyup yol gösteriyorlar.

Önümüzde duran yük bir hayli fazla ve ağır. Bir yandan Irak'a yapılacak olan emperyalist talan saldırısına karşı güçlü bir karşı koyuş örgütlenme mücadelesi, diğer yandan yeni diktiğimiz fidanın dallanıp budaklanması için yapılması gerekenler, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerle buluşma mücadelesi, F tipi cezaevleri, öğrenci gençlik, ailelerimizi kazanma uğraşı vb. sorular, sorunlar ve görevlerimizin çokluğu bizleri ne korkutmalı ne de karamsarlığa itmeli. Mücadele ufkumuzu genişletmeli, mücadele için gereken araçları yaygınlaştırmalı, özveriyi, sevgiyi ve cesareti kuşanmalı, bir adım daha öne çıkmalıyız. Hep birlikte kulak verelim

Tarih işçi sınıfını iktidara çağırıyor! Geç kalmayalım!

Dip Not:

- 1- Dönemin Adalet Bakanı H. Sami Türk(20 Aralık 2000'de basına verdiği demeç)
- 2- Bülent Ecevit
- 3- Burjuva medya kanalları, burjuva basın yayın(Bkz. 10 Aralık 2000-20 Aralık 2000 tarihinde izlenen yayın politikası)

Tamamladı

Müktesebatı yalnız Hükümetin kontrolündeki bölgede uygulamaya konulacaktır."

Kıbrıs'ın AB üyeliği ile ilgili Avrupalı yetkililerden aldığı güvenenin Kıbrıs'ın sorunsuz bir şekilde katılacağı hakkındaki soruya karşılık Vasiliyu, "Bütün dünya biliyor ki şimdiye kadar Kıbrıs sorununu çözmek için hiç bu kadar yoğun baskı olmamıştı" dedi. Yorgos Vasiliyu, bir başka soruya karşılık Kıbrıs'ın hiçbir şart koşulmadan Avrupa Birliği'ne alınacağını, çünkü siyasal sorunun çözüme kavuşturulması için Kıbrıs Rum tarafının ne kadar samimi ve yoğun uğraş verdiğini söyledi. Vasiliyu devamla şunları söyledi: "Bunun nedeni çok basittir. Çünkü, yıllardan sonra şimdi Türkiye'nin vermek ve almak zorunda olduğunu kavramış bulunuyorlar. Tam bunun için bugün ortaya çıkan fırsatı değerlendirerek Türkiye'nin Kıbrıs'ı çözüme götüreceği adımları atmasını sağlamaya çalışmaktadırlar."

Hüseyin Erdoğan

Türkiye Komünist Parti (TKP)'si genel sekreteri Kemal Okuyan'ın TKP'nin web sayfasındaki "Baykuş Bakışı" adlı köşesinde Kıbrıs'ta yanlışlık nerede? Başlığı ile bir yazı yayınlanmıştır. Yazıyı ve bu yazıya cevabımızı aşağıda yayınlıyoruz.

Baykuş Bakışı

Kıbrıs'ta yanlışlık nerede? Kofi Annan ve ekibi, ABD yönetimine bütünüyle teslim olduktan sonra bayağı "yaratıcı" politikalar üretmeye başladı. Önce Irak'ın üzerindeki emperyalist baskıyı tamamen meşrulaştıracak bir karar tasarısı ortaya çıktı. Ardından, 12 Aralık'a 12 kala Birleşmiş Milletler Kıbrıs'ta "çözüm"ün anahtarını taraflara sunuverdi. Oldukça uzun ve ayrıntılı çözüm planında her şey düşünülmüş. Hiçbir şey şansa bırakılmamış. Öyle ki, anlaşmanın adanın her iki kesiminde halkoyuyla onaylanmasından sonra nasıl yürürlüğe gireceği bile yazılmış: "Tüm ada sathında törenler düzenlenecek, anayasanın yetkili kılmağı tüm bayraklar indirilip, Kıbrıs bayrakları ve "Parça Devletlerin" bayrakları göndere çekilip "Ortak Devlet" marşıyla birlikte "Parça Devletlerin" marşları çalınacaktır." ABD yönetimi her şeyi düşünür. Diğerlerine de tartışmak ve nihayetinde boyun eğmek düşer. Ve eğer sınıf perspektifiyle, bağımsız bir politika üretmezseniz, bu "kader" ilericiler için de geçerlidir.

Kofi Annan'ın planını ne yapmalı? Bu planın bir ABD planı olduğunu söyleyip, "BM'ye hayır" dersiniz, bugünkü statükonun devamından yana olursunuz. Bugünkü statükonun devamından yana olmak komünistlerin, ilericilerin işi değildir. O halde yapılacak iş planı onaylamak mıdır? Bu ancak bir "şaka" olabilir. ABD planlarını desteklemek de bizim işimiz olamaz. Peki, Annan'ın planını tartışmaya ne dersiniz? Bugünkü tıkanmayı aşacak bir zeminin ortaya çıkması hiç yoktan iyi değil midir? Bu zemin sayesinde Kıbrıslıların çıkarlarını savunma daha ileri "çözüm"lere ulaşamaz mı? Ulaşılamaz. Çünkü Annan'ın planı yalnızca içerik itibarıyla değil, biçim ve zamanlama açısından da ABD'nin bölgesel hesaplarına hizmet etmektedir. Bu planın herhangi bir meşruiyeti olduğunu veya bir başlangıç noktası olabileceğini söylemek de komünistlerin işi değildir. Kıbrıs'ta geline nokta "adalet" in sağlanması olanaksızlaşmıştır. Yanlış bir temelde adaleti elde edemezsiniz. Artık kabul edilmelidir ki, yanlışlık Kıbrıs'taki sermaye egemenliğinde ve bu egemenliğin garantörü ve faydacısı emperyalizmedir. Dahası, yanlışlık sorunun diğer muhatapları Türkiye ve Yunanistan'dadır. Bu ülkelerin yöneticilerinin Annan planına ilişkin söylediklerinin "adalet" terazisine vurulması olanaksızdır. Yunanistan "plan bazı yönleriyle adada 1974'ten itibaren yaratılan fiili durumun onaylanmasıdır" derken haklıdır. Ancak yanlışlık Yunanistan'da hüküm süren sömürü düzenindedir. Yeni hükümetin şaşkın ve çelişkili açıklamalarını dengelemeye çalışan Türk diplomasisinin "bu plan Kıbrıs'ta

çatışmaya neden olabilir" uyarıları da birçok açıdan haklıdır. Ancak asıl yanlışlık Türkiye burjuvazisindedir. Bu yanlışlık 74'te olduğu gibi bugün de militarizm üretmektedir. Komünistler "emperyalist üslerden ve yabancı askerden arındırılmış bağımsız birleşik Kıbrıs" taleplerinin yanlış zeminlerde hayata geçemeyeceğini bir kez daha görmüşlerdir. Bölge halkları açısından orta vadede büyük sorunlar yaratacak olan gelişmelere "ne olursa olsun bugünkü durumdan iyidir" düşüncesiyle onay vermek, emekçi sınıfların çıkarları için siyaset yapanlara yakışmaz. Annan'ın planında ne birleşik, ne bağımsız, ne de yabancı asker ve üslerden arındırılmış bir Kıbrıs vardır. Olamaz, çünkü yanlışlık, artık bir ABD memuruna dönmüş Annan ve onun temsil ettiği dünya düzenindedir. Yanlışlık Kıbrıs halkının acılarından yararlanarak onu yağmalamaya hazırlanan Avrupa Birliği'ndedir. Yanlışlık Kıbrıs'ta iki toplum arasında yeni gerginlikler yaratarak adaya NATO kuvvetlerini getirmek ve Doğu Akdeniz'deki egemenliğini perçinlemek isteyen Washington yönetimindedir. Bütün bu yanlışlıkları kabullenip, adaleti yakalayamazsınız. Annan'ın "12 Aralık'a kadar" dayatması yalnızca Kıbrıs, Yunanistan ve Türkiye'deki taraflara değil, bölge halklarına dönük de bir meydan okumadır: "Yalnızca razı olunuz". Türkiye Komünist Partisi, "biz bu yanlışta razı olmayacağız" diyen Kıbrıslı ve Yunanlı dostlarıyla birlikte yanlış ortadan kaldırma mücadelesini yoğunlaştıracaktır. Bağımsız, birleşik, yabancı asker ve üstün arındırılmış bir Kıbrıs Annan'ın şahsında temsil edilen güçlerin değil, çaresizliği kabul etmeyen halkların eseri olacaktır

Bu yazıya KSG'nin yanıtı:

TKP'nin Kıbrıs sorununun çözümü konusundaki genel yaklaşımı KSG'nin yaklaşımıyla benzerlik göstermektedir. Pek çok noktada çakışmaktadır. O zaman akıllara şu soru takılmaktadır:

TKP eğer bu siyasetini gerçekten benimsiyor ise, niye Kıbrıs'ta KSG ile değil de diğer sağcı sol ile işbirliği içindedir? Niye KSG ile sıkı bir işbirliği içinde değildir?

Bu soru Türkiye'nin diğer sol güçleri için de geçerlidir.

Ve eğer TKP bu siyaseti benimsiyor ise nasıl olur da emperyalistler arası bir barış ihtimaline karşı çıkabilir. Emperyalist barışların teşhiri bir şeydir, bu barışa karşı çıkıp burjuva siyasetin en sağcı kesimleri ile el ele vermek, küçük bir ülkenin barışçıl-demokratik güçlerini yapayalnız bırakmak ve bunu mesela YKP ve AKEL'in Rum burjuva milliyetçiliğine taviz vermek amacıyla yapmak tamamen başka bir şeydir. TKP'yi anti-emperyalist birleşik cephe hükümeti siyasetimizi tutarlı bir şekilde desteklemeye, bu çerçevede, bu siyasetin pratik uygulanışı konusunda da bizlere yardımcı olmaya, bu amaçla burjuva-emperyalist güçler arasındaki her hangi bir sözde barış çabasına karşı çıkarak değil, o çabanın gerçek içeriğini teşhir ederek yanımızda yer almaya çağırıyoruz. TKP'yi siyaset ve taktiklerimizi ciddi bir şekilde takip edip desteklemeye çağırıyoruz.

**Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK (a)
Elif Kara**

Türkiye'den Direniş Gazetesi'nin Kıbrıs Sosyalist Partisi Genel Sekreteri Mehmet Süleymanoğlu ile yaptığı söyleşi.

Direniş Gazetesi: Annan planını nasıl değerlendiriyorsunuz?

M. Süleymanoğlu: Bu plan Kıbrıs halkı dışında "Kıbrıs sorununa" taraf olma iddiasında olan tüm emperyalist güçlerin, güçleri oranında parmağı olan bir plandır. Ortaya konan planın içeriğine geçmeden önce, planın hazırlanışı, sunuluşu ve niyeti ortaya konmalı. Hazırlanış, başta ABD emperyalistlerinin, İngiliz emperyalistlerinin, Türkiye ve Yunanistan emperyalistlerinin, buna bağlı olarak AB emperyalistlerinin çıkarlarını buluşturma gayretinde olan bir plandır. Planın sunuluşu da yine Kıbrıs halkından kopuk ve empoze bir yaklaşım taşımaktadır. Planın niyeti uluslararası konjektür gereği adaya yeni bir biçim verme gayretidir. Bu biçim de 1974 de oluşan 'defacto' durumu, 'dejure' duruma dönüştürme gayretidir. Plan adayı yeniden milli temelde bölmekte, "milli temelde haklar" v.s adı altında sorunların sürgütmesini ortaya koymaktadır. Bu plan garantörlüklerin varolan konumlarını koruyan ve de yeni emperyalist güçlerin adaya gelmesini öngören bir plandır. Partimiz, adadaki tarihsel yıkımdan öncelikli olarak garantörleri (İngiliz, Türkiye, Yunanistan) sorumlu tutmaktadır. Tabii ki ABD'nin Ortadoğu'ya dönük çıkarları gereği adada güçlü bir pozisyon arayışı da gündemdedir. Oysa sorunu onyıllardır bunlar yaratmamıştıydı? Yine bu güçler 1960 Cumhuriyeti'ni, 1963-1974 arası çatışmaları, 1974'ü yaratmadı mı? Yani tüm bunlar emperyalistlerin çözümlerinin hep versiyonları olmamış mı? Bu sebeple partimiz, sunulan planın içeriğini de titizlikle incelemesine rağmen, özüne ve arkasındaki güçlere dikkat çekmektedir. Bu planın emperyalist bir plan olduğunu bilen partimiz, bu planı gözü kapalı savunulara şunu söylemektedir: "Buyurun anlaşın ve savaş koşullarını geriletin. Partimiz varolan ateşkes koşullarına göre burjuva bir uzlaşmayı yeğlemekteyiz. Ama siz emperyalistler ve emperyalizme tapanların yaratacağı uzlaşmaların kalıcı olmasının imkansızlığını biliyoruz." KSP, planı tümden reddeden ve "bir karış toprak vermeyiz, sorun 1974'de

çözülmedi diyen faşist güçlerin çıtırtkanlığı karşısında da sessiz kalmamaya çağırıyoruz. Onyıllarca milli temelde çatıştıran iki toplum birbirine güvensizliklerle yaşattı. 1974 sonrası ise Kıbrıs Türkleri güvendiği "anavatanı" tarafından çok daha büyük yıkımlar ve göç yaşadı. Kıbrıs'ın kuzeyi 28 yıldır bir askeri garnizon ve kışla görünümüyle karşı karşıyadır. İşte bu olgular sonucu halk, bu plan konusunda "son fırsat" yaklaşımındadır. Partimiz planı ele alırken, gerçek çözüm ve kurtuluşun önermelerini getirirken, mevcut konjektürün önemini de göz önünde tutmaktadır. Bu nedenle, halkımıza bir nebze bile nefes aldırması muhtemel bu plana karşı "hayır" temel yaklaşımı yerine, "emperyalistlerin "Kıbrıs sorununu" Kıbrıs halkının lehine çözüme iradesine muktedir değillerdir" demektir ve bunun tarihsel ve sınıfsal dayanaklarını ortaya koymaktayız. Aslolanın Kıbrıs halkının özgür iradesi ile bulacağı çözümdür diyoruz. Bunun da emperyalizmden bağlarını koparmış bir ülke yaratmaktan geçtiğini söylüyoruz. Ada üzerinde emperyal çıkarlar içinde olan güçlerin devasa gücünü bilen bir parti olarak, gerçek kurtuluşun anti-emperyalist birleşik bir cephenin yaratılması ile gerçekleşebileceğini ilan ediyoruz. Bunun gerçekleşmesi için de samimiyetle gayretler ortaya koyuyoruz, koyacağız.

Direniş Gazetesi: Sosyalist bir parti olarak nasıl bir çözüm öneriyorsunuz?

M. Süleymanoğlu: Öncelikle şunu tespit etmek durumundayız. Onyıllarca milli temelde çatıştıran iki toplum birbirine güvensizliklerle yaşattı. 1974 sonrası ise Kıbrıs Türkleri güvendiği "anavatanı" tarafından çok daha büyük yıkımlar ve göç yaşadı. Kıbrıs'ın kuzeyi 28 yıldır bir askeri garnizon ve kışla görünümüyle karşı karşıyadır. İşte bu olgular sonucu halk, bu plan konusunda "son fırsat" yaklaşımındadır. Partimiz planı ele alırken, gerçek çözüm ve kurtuluşun önermelerini getirirken, mevcut konjektürün önemini de göz önünde tutmaktadır. Bu nedenle, halkımıza bir nebze bile nefes aldırması muhtemel bu plana karşı "hayır" temel yaklaşımı yerine, "emperyalistlerin "Kıbrıs sorununu" Kıbrıs halkının lehine çözüme iradesine muktedir değillerdir" demektir ve bunun tarihsel ve sınıfsal dayanaklarını ortaya koymaktayız. Aslolanın Kıbrıs halkının özgür iradesi ile bulacağı çözümdür diyoruz. Bunun da emperyalizmden bağlarını koparmış bir ülke yaratmaktan geçtiğini söylüyoruz. Ada üzerinde emperyal çıkarlar içinde olan güçlerin devasa gücünü bilen bir parti olarak, gerçek kurtuluşun anti-emperyalist birleşik bir cephenin yaratılması ile gerçekleşebileceğini ilan ediyoruz. Bunun gerçekleşmesi için de samimiyetle gayretler ortaya koyuyoruz, koyacağız.

Direniş Gazetesi: Türk askerinin adadaki varlığını ve Denktaş'ın politikalarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

M. Süleymanoğlu: Adamızda Türk askeri, Yunan askeri ve İngiliz üsleri, Kıbrıs halkı'nın çıkarlarını ayaklar altına alan

güçlerdir. Bu nedenle partimiz gerek programında, gerekse kuruluş bildirgesinde "adadaki tüm yabancı güçlerin ve İngiliz üslerinin adadan derhal gitmesini" savunmaktadır. Bu bağlamda "garantörlük" sisteminin de reddini ortaya koyar. Denktaş, 1950'li yıllardan beri ABD güdümlü Özel Harp Dairesi'nin Kıbrıs'taki en sadık adamı olarak "Kıbrıs sorununda" önemli bir rol aldı. (Bakınız. İsmail Tansu, Aslında Hiç Kimse Uyumuyordu. Bu kitap Kıbrıs'ta TMT'yi örgütleyen özel harp dairesine bağlı bir askeri yetkilinin anılarıdır.)

Denktaş daha o yıllarda ortaya konan "Kıbrıs İstirdat Projesi" isimli bir projenin önemli bir elemanıydı. Bu tarihi olgulardan da anlaşılacağı gibi Denktaş 1950'li yıllardan beri TC Genelkurmay'ına bağlı, Özel Harp Dairesi'nin has bir elemanıydı. Bu günkü siyasal tavır da başta TC ve ABD çıkarları noktasında görülmelidir. AB'nin adaya dönük beklenti ve çıkarlarının gelişmesi sonucu, adada AB'ciler de ortaya çıktı, palazlandı. Ama yılların "Taksimci, ilhakçı" Denktaş'ı yine önemli görevini sürdürmektedir. Partimize göre Denktaş, hiç bir dönemde adalıların çıkarlarını savunmadı.

KSP, Denktaş'ın yıllardır savunduğu değerler ortada iken, bu gün varolan konumu da dikkate alındığında şunu söylemektedir. "Denktaş ve savunduğu değerler, Kıbrıs Türk halkının savunduğu değerlerle temelden ayrılmaktadır. Bu sebeple "Denktaş ve siyaseti Kıbrıs Türk halkını temsil edemez" iddiamız vardır. Sonuç olarak ülkemizde yaşanan sorunun, emperyalistler arası 'it dalaşının' körüklediği, beslediği bir sorun olduğunu tespit ederek, adamızda "anti-emperyalist birleşik cephe hükümeti" kurmanın kurtuluşa giden yol olduğunu yeniden ilan ederiz.

Partimizin görüş ve düşüncelerini dönemsel sorunlar bağlamında özet de olsa sizlere yansıtma fırsatını bizlere tanıdığınız için teşekkürler.

Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK

Sahibi:
Kıvılcım Yayıncılık
Kollektif Ortaklığı

Adres: Marmara Sokak,
No: 31 Lefkoşa-KIBRIS
Mersin 10- Türkiye

Baskı: Mavi Basın-Yayın Ltd.
M. İrfanbey Sok. No 30 Lefkoşa
Tel: 0392 228 31 05

web: www.st-cyprus.co.uk
e-mail: st-cypru@st-cyprus.co.uk